

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák :
Romániában : Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában :
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja :
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában :
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. számláinkra fizetendők be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.
Egyes szám egész Romániában 20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő :
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő :
BEN GIT

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

ECCE HOMO!

ELSE H. KÜRZER

Fekete éjszaka van. A nagy kereskedelmi hajó hálótermében, függő hálókban alszanak a matrózok. Nyári éjszaka van. A nyitott csapóajtón keresztül hűs tengeri illatot hoz be a gyenge szellő, fennről az örök egyhangu léptei hallatszanak. Alszanak, csak ketten vannak még ébren. Ketten. Két matróz, akiknek ebben a nyári éjszakában a szellő megérintette a vérüket. Beszélgetnek.

— Jim!
— Mi az?
— Alszol?
— Nem! Mit akarsz?
— Láttad a hajót, amellyel találkozottunk? Egy nő volt rajta.

— Nő?
Egy asszony. Nekünk nincs.
— Amióta eljöttünk, színét nem láttam.

— Három hónapja, már nem birom sokáig.

— Dehogyan nem. Először én is azt hittem.

— Már zug a fejem.

— Nekem is zugott, a háló surolta a bőrömet.

— De hogy surolja. Te is, azoknak milyen jó.

— Kiknek?
— Ott a másik hajón, van asszony. Ha itt is volna! Hü az áldóját.

— Mit akarsz, van más!
— Mi?
— Rum!
— Igaz! Az is jó.
— Nagyon jó. Van neked?
— Már nincs. Megittam.
— Nesze, igyál az enyimből.

Mohón, nagy kortyokban iszik.

— Tompít. Jó.

— Aha. Még zug a fejed?

— Már nem, megszűnik.

— Ugy. Eleinte, mikor asszonyt láttam, nekem is zugott. Eleinte az asszony képét magammal hoztam.

— Most nem hozod?

— Nem. Széttéptem. Egy éjszaka, borzasztó volt. Nő kellett volna. A kezem ment lefelé, reszketett. Aztán széttéptem a képet és ittam. Rumot.

— Te, azoknak ott van rumjuk?

— Van hát.

— Hát akkor minek az asszony?

— Nem tudom. Iszol még?

— Iszom. De már ragadnak a szemeim.

— Na ugye, nem olyan borzasztó, ha nincs asszony, hát nincs!

— Csak rum legyen!

— Az, rum.

... Almodik:

— ... Rum... jó rum... erős rum... sok... asszony... nem kell... csak rum!

*
Newyork külvárosában vagyunk. Az idegen negyedben. Már sötétedik, az utcák néptelenek. Piszok, szemét. Egy turbános hindu vagy egy hosszú köpenyes kínai suhan a fal mellett. De most feltűnik az utca két vége felől két nyugatiasan öltözött férfi. Az egyik megáll egy kopott, emeletes ház előtt. Meghuzza a csengő fogantyúját. Közben a másik is oda ér és megáll. A ház előtt álló lámpa sárga nagy fénykörben világítja meg őket. Lopva, egymásra néznek. Sápadt, fakó arc, fénytelen, bizonytalan szemek. De a zárban megzörren a kulcs, egy alacsony, félig hindu, félig modern öltözetű emberke nyit

kaput. A két férfi már ismeri a járást, bemegy. A kapu nehéz dörrenéssel csapódik be.

Egy nagy teremben vagyunk. Párhuzamos sorokban kis heverők. Legtöbben már fekszenek. Élettelen, merev testek. Mind sárgák. Hasis élvezők. Két emberünk leül két heverőre és várják az adagot. Ülnek, aztán beszélgetni kezdenek.

— Már régóta?

— Négy éve!

— Én öt.

— Hasis?

— Csak hasis, nem opium.

— Ugy van. Abból rossz az ébredés.

— A hasis jó. Csodákról álmodik az ember.

— Igen, a hasis csodás mámorba ringat.

— Milyen érdekes. Egy pár szippantás és máris tul vagyunk a Nirvánán.

— Minden fáradtság és küzdelem nélkül. Egyszerűen.

— Ugy van, régebben, még mielőtt ismertem volna a hasist, ha nőket akartam birni, harcolni, fáradni kellett a gyönyörért, míg azt elértem. Itt pedig egyszerűen, magától jön.

— Minden, gyönyör, kéj, mámor! Minden egy pár szippantásra. Hasis! Ez a csodálatos szer.

— És vannak emberek még, akik úgy törik magukat a nőért.

— Balgák!

— Törik magukat, fáradnak a szimpla, egyszerű kéjért.

— De vannak alkoholisták is.

— Azok érthetetlenek.

— Büzös szesszel tompítják el agyukat. Míg a hasis?

— A hasis az jó. Fensőbb nyugalom. Lágy, szelíd álom jó. Csodás, andalító zene

muzsikál, meztelen, buja testek járnak vértforraló táncot, pompás testü asszonyok között fekszünk. Hasis, a mámorok māmora. A rejtelmes India kincse.

— De itt van már. Nos a viszontlátásra!

— A viszontlátásra.

... Mindketten szívni kezdik. Lassan bódultság száll le rájuk. Arcukra tulvilági kéj ül. Csendesen elalszanak. Álmodnak. India csodás, hártárt nem ismerő gyönyöréről. Csend lesz. Egyhangu, szabályos lélekzetek hallatszanak!

Hasis!

*

Tavaszi van. A természet már próbálja uj, zöld ruháját. Már megjöttek a fecskék. A levegőben mámoros, tavaszi illat leng. Sejtések szállnak, melyek rátelepsznek a szívekre és megreszket tőlük nő és férfi. A sétány egyik padján két fiatalember ül. Két szimpla, egyszerű fiatal ember. Beszélgetnek.

— Mostanában nagyon el lehetsz foglalva!

— Miért?

— Ritkán látlak, nő? Mi?

— Mint ahogy nálad is.

— Ugy van, de beosztással kell élni.

— Nem lehet azt úgy beosztani. Sok időt lefoglalnak, de a végén megéri.

— Igazad van. Ma mindenütt biztosra megy az ember. Jobban mondva, azt előre látni.

— Jelenleg?

— Természetesen, csak asszony. Tudod, ami biztos, az biztos.

— Ugy van. Meglepetés kizárva.

Kis csend.

— Hiába, mégis csak egyszerű dolog a nő!

— Nekem mondd? Egy

jó kis nő és aztán szervusz világ!

— Te és vannak emberek, kiknek más a szenvedélyük.

— Alkohol?

— Alkohol és más. Opium, hasis. Tudom is én mi fene.

— Na, én egy meleg nő nem adok semmiért.

Az alkohol megöli a szerelmet.

— És a többi méreg, mer mind méreg, nem?

— Csak józanul szabad szeretni.

— Minden pillanatot kiélvezni.

— Na, de mit csinálnak akik sokáig kénytelenek nélkülözni a nőt?

Azokat sajnálom. A rézség elaltatja a vért.

Na de azok betegek is. Az onania rabjai. Ennek is az alkohol a gyökere.

— Ez is, az is. Alkohol és más. Örültek, mindegyiknél többet ér a nő.

— Alkohol, hasis, morfium. Pfuj! Csak nő!

— Csak, csak! Meleg puha nő!

Két nő halad el előttük. Rövid szoknyájuk alól merészen villan elő szép lábuk. A két férfi egymásra néz felállnak és utánuk iramodnak.

Tavaszi van. Csak nő!

*

Az orvos előtt két fehér ruhás ápoló áll és hallgat annak utasításait.

— A ma behozott hat embert a csendes osztályon kell elhelyezni, kettesével lehet. Mind eudogen psychosis. Néha amentia. A két fiatalember paralisiss progressiva. Gyógymódjuk: cura aqua és electrotherapia lesz.

Egyelőre mindegyiknek szorjetej adjanak.

„NARCISUS”

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

— Eredeti kézirat —

Grete nagyon furcsán érezte magát. Már megszokta, hogy minden délutánját együtt töltötte a férjével. Beszélgettek, tréfálkoztak, olykor megszedítette őket a tavasz és mámoros csókban forrt össze remegő testük. De ma egyedül volt és unatkozott. Robertnek valami fontos dolga volt, de megígérte, este nyolc órára végezni fog.

Grete unatkozott. Sietve felöltözött hát és sétálni ment. Kiment a ligetbe és mámorosan szivta magába a tavaszt. A hatalmas fák alatt elegáns fogatok robogtak újra meg újra el, itt volt a kocsi-korzó és most délután háromnegyed hatkor volt a legnépesebb.

Grete már meglehetősen elfáradt, ezért leült egy padra és onnan eleven kíváncsisággal nézte a nyüzsgő képet, különösen az elegáns nőket, akik hanyagul ültek a kocsikban, látni engedve meztelen selyemharisnyás térdük fölött még pompás fehérneműjüket is.

Az egész nagyon érdekes volt és Grete félig mosolyogva nézte őket. Egyszerre azonban hirtelen elugrott és kimeredt szemekkel ámulva nézett egy nyitott fogatra, mely gyors üggetésben haladt el előtte. Megremegett a hirtelen megdöbbentéstől, de mire föleszmélt, a kocsi már eltűnt. De vissza kellett jönnie, mert látta, hogy bizonyos időn belül visszatérnek a kocsik, bizonyosan a park halastava körül hajtanak el.

Fölállt és szorosan a kocsiut mellé lépett, hogy jobban lásson. A kocsi tényleg újra közeledett. Már messziről megismerte a lovakat. Kezét erősen dobogó szívére szorította és lázasan simította végig homlokát.

A kocsiban egy gyászbaöltözött, káprázatos szépségű fiatal hölgy ült és mellette ... Robert ...

Grete ajkai egymásba haraptak, és keze ökölbe szorult és formás lábait tehetetlen dühvel verték az aszfaltot.

— Ez hát az a fontos ügy... a gazember, a csaló ... csak jöjjön este, csak jöjjön ...

Robert pedig jött. Még nyolc óra sem volt, amikor megállt a kis kocsin a kapuja előtt, fölszaladt a lép-

csökön és bekopogtatott a lány ajtaján.

— Grete, édes kis Gretem, csak-hogy itt lehetek, úgy hiányoztál nekem egész délután...

A lány durcásan taszította el magától ölelő karjait és az egyik sarokba menekült. A férfi csodálkozva követte tekintetével.

— De mi az, Grete, mi történt?

Még sokáig kérlete a lányt, de az csökönyösen hallgatott. Végre megsokalta, amikor már nem bírta magában tartani, elárulta:

— Ki volt az a nő, akivel délután kocsikáztál?

Robert egyszerre megértett mindent és elmosolyodott.

— Hát ez bánt kis butuskám... az illető Bock bárónő. A délután egy örökösödési ügyében nála voltam a princípálisommal a szükséges információkért. Az öregem azonban rám bízta az ügyet s tekintve, hogy délután hatkor még nem voltunk készen, a bárónő ajánlotta, folytassuk a megbeszélést a kocsi-korzón ... Így történt.

Odament a lány mellé és hátulról átölelte. Az még durcáskodott, de engedett az ölelésnek és a forró csókoknak.

— Hagyj békét Robert ...

De a férfi szorítása mind erősebb lett. Csókos ajka a lány nyakára tapadt, aztán hátravonta annak fejét és ajkai egymásra találak. A csók fölkorbácsolta véruket és Grete remegve túrta a férfi enyvelgéseit.

Ez a kis nézeteltérés, mely köztük volt, csak megkészszerzte mohó vágyukat és olyan szerelemben részesítették egymást, melyben a gyönyörűség menyországgá varázsolták az éjszakát.

Es az érzékeknek egy buja és grandiózus tűzijátéka után, melytől szinte lángolt a forró, tavaszi éjszaka, kihamvadt testük összeforrtan nyúlt el egymás mellett és kábult meggyötörtséggel köszöntött rájuk a reggel.

A szobába bereszkedett a tavaszi reggel minden szépsége, minden illata, a napsugarak reszkető kis lángocskákkal, diadalmas glóriával fonták körül a még szere-

lemtől forró, kéjes ágyat, ahol a vad nász utolsó ölelésében, fej a fejhez, kebel a mellhez, test a testhez simulva, szenderedtek a férfi és a lány, új erőt, új kedvet, új tüzet merítve egy új, szerelmes, csókos holnapra...

Wild Oszkár.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárvaros, Fő-utca 10.

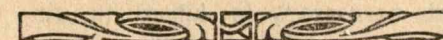
Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Huruk, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Husvétí szezonra

a legelegánsabb fazonu öltönyök és felöltők készülnek

Piperszky - nál

Temesvár, Belváros, Str. Gen. Dragalina (Deák u. 3.) I. em. — Szolid árak!

Az unatkozó hölgy.

— Eredeti kézirat. Irta: „Creola” —

I.

Az ég felhőkkel volt borítva. Csendes eső esett. Mikor Hevesy Dezső a Grand Hotel elé ért, a csendes esőből hirtelen erős zápor lett. Hevesi bemenekült a kávéházba. A zsúfolt helyiség zajától, a fénytől és az idegen tekintetektől elkábulva tévedt egy sarokasztalhoz. Feketét rendelt.

Mikor később elfogódva járatta körül a tekintetét, a harmadik asztalnál egy ur barátságosan integetett feléje. Hevesy egy pillanatig csodálkozva nézett rá és a társaságában levő elegáns, szőke nőre. Ismerőse odajött az asztalhoz:

— Jöjjön át a mi asztalunkhoz. Bemutatom a szépasszonynak.

Hevesy, akinek mindig a szívébe szaladt a vér, valahányszor kíváncsi asszonyoknak bemutatatták, lopva nézett a szomszéd asztal felé. Molt, pompás idomu szőke hölgy volt az ismerős társnője, szellemes arcán már jelentkeztek a harminc esztendő érdekes vonalai, amik a kevés tapasztalatu fiatalembereket mindig kellemes izgalomba ejtik. Jövágásu, nedves fekete szemei voltak.

Hevesy bizonytalanul mondta:

— Ilyen későn!

— Csak jöjjön. Nagyon érdekes és különös asszony. Gazdag.

Hevesy, mire magához tért, már ott ült a szőke nő mellett, aki szótlanul, de sokat jelentően a szemébe nézve, melegen kezét fogott vele. A társalgás nehezen indult. Hevesy megpróbálkozott néhány bana itással, az asszony szórakozottan bólintott, nem felelt.

Hevesy feszengett a helyén. Az a különös izgalom, mely egész nap erőt vett rajta, a váratlan ismerkedés folytán még fokozódott. A nő csillogó pillantásai úgy zuhogtak rája, mint a száraz homokra a nyári zápor első kövér csöppjei.

— Rettenetesen unatkozom, — mondta.

Hevesy meglepetten kapkodott szavak után.

— Nem, nem maga az oka. Tenni kellene valamit. Egy férfi sincs ezen a nyomorult helyen.

Az ismerős az asszonyra nézett. Hevesy zavartan mosolygott és egyáltalán nem tudott mit mondani.

— Hej, ha én férfi volnék, — folytatta az asszony és kifeszítette ru-

ganyos testét, hogy a keblek domdorodva előpattantak a bluz alatt.

— Kirugná a világ fenekét, — szólt az ismerős nyugodtan.

— Ki én.

Ujra Hevesyhez fordult.

— Huzassa el a nótámat!

Hevesy elvörösödve ugrott fel.

— Mit csinál, az istenért? — kérdezte a nő és visszarántotta a székre. — És ilyen feltűnően!

Elmosolyodott a férfi zavart viselkedésén.

— Magának még sohasem volt dolga unatkozó asszonyokkal, ugye? — kérdezte egyszerre nagyon nyájasan.

Hevesy nem tudott mit válaszolni. Nem mert megmondani, hogy még egyáltalán nem volt dolga asszonyokkal.

Jóvá akarta tenni ügyetlenkedését. Zseniálisan merész akart lenni, mintha már száz és száz asszony remegett volna meg szerelmétől.

— Melyik a nótája? — kérdezte a szépasszonytól.

— Találja el!

A férfi úgy érezte, hogy most kell valami ügyeset mondania.

— A kedvenc nóta mindenkinek kulcsa... a szívéhez! — mondta belepirulva.

Az asszony kacagott. Buján, csiklandósan.

— Ó, de kedves. Megérdemli, hogy kiszolgáltassam a kulcsot. Csak aztán tudja jól használni.

Hevesy mosolyogva, kissé remegő kézzel vette elő a pénztárcáját, kivett egy névjegyborítékot meg egy ötvenes bankót, a pénzt beletette a borítékba és ráírta a nő nevét. Az asszony úgy tett, mintha nem venne észre semmit. Csak mikor felhangzott a dal, nézett rá és szemét kissé összehunyorítva, mosolygott.

— Ó, maga engedetlen!

Bájos volt. A kedvesen mondott szavakra Hevesy mellében harangozni kezdett a szíve.

— Erre a nótára mindig szomjazom!

A férfi meg a nő csókjaira szomjazott, fehér testének bársonyára, a combjainak selymére.

Egy üveg pezsgőt hozattak. Jó kedvük támadt. A cigány újra meg újra a szép asszony nótáját huzta. Az asszony néha halkan dudolt, néha meg hangosan kacagott. Hevesy alig

várta, hogy megigyak az első üveg pezsgőt, máris megrendelte a másikat.

Az esőnek már nyoma sem volt, mikor kijöttek a kávéházból.

Az asszony néhány tánc lépést lejtett, miközben a sált a nyakára csavarta; a fiuk füttyülték neki az ütemet. Istenien formás lábai felfehéreltek a selyem harisnyában.

— Így nem lehet lefeküdni, — mondta az ismerős. — Gyerünk kocsikázni!

— Gyerünk! — kiáltotta Hevesy.

Az asszony csitította őket.

— Hiszen kocsit se kapunk.

— Dehogya is nem. Gyerünk a standhoz.

Egy félóra mulva ócska sárga konflison kanyarogtak a sima utakon. A csillagok ragyogtak, a havasok félelmetesen ágaskodtak a holdfényben. A nagy csenden át ide hallatszott egy hegyi patak zugása. Az asszony halkan énekelt, a fiuk füttyezővel kísérték.

Hevesy keze véletlenül odaért az asszony combjához. Gyorsan visszarántotta. Ekkor nagy meglepetésére a nő megragadta a férfi kezét és visszatette a combjára. Hevesi végigtapogatta. A két comb egymásba rándult, aztán szétárukt hirtelen és szabad utat engedett. Az asszony egész testében reszketett, fogai összeverődtek a kéjtől...

Hevesy megállapította, hogy ilyen szép éjszakája nem volt, amióta él.

II.

— Hol ebédel? — kérdezte az asszony másnap délből Hevesytől, aki üdvözlésére a szállodában megjelent. — Ha akar, velem ebédelhet.

— A legnagyobb örömmel! — dadogta Hevesy és elfogulva ment utána a meggyisztú szőnyegekkel borított étterembe. Elszorult szívvel nézte az ezüstkeretű velencei tükröket és hallgatta a diskurzust, amit az asszony folytatott a pincérrel rákról, majonézról és sampionról.

— Bizza rám a dolgot — fordult a fiuhoz, — azt hiszem, izleni fog, amit én szeretek.

Ebéd közben keveset beszéltek. Hevesy folyton mosolygott, azzal igyekezett palástolni a kellemetlen szorongást, amit érzett. A szigorú önfegyelme, mellyel eddigi életét oly jól irányította, mintha bomladozni kezdett volna. Lám, az az erős elhatározása is, hogy máától kezdve véget vet a tékozlásnak, az asszony néhány szavára semmivé foszlott.

Ebéd után az asszony felment a szobájába lefeküdni. A férfi elkísérte az ajtóig.

— Jöjjön kissé be! — mosolygott kacéran az asszony.

Hevesy gyáván belépett. A nő becsukta az ajtót. Azután a férfi elé állt és ingerlő testének egy csábító mosolyával kifeszítette magát.

— Segítsen levenni a felsőruhát. És adja ide azt a pongyolát!

A férfi remegő kezekkel gombolta ki a nő duzzadó keblén a bluzt. Amint elővilantak a fehér, forró halmok, Hevesy az asszony térdeire borult és esztelenül csókolta őket a fekete fiórharsnyán át.

— Nem bírom tovább!

De amint bátorítalan kézzel feljebb kuszott és ujjai a bugyi gombjait feszengették, a nő hevesen eltolta magától.

— Este hatkor megint láthat. Megyünk egy kis erdei sétára.

Melegen szorította meg a lázas fiu kezét és belenézett a szemeibe közelről mosolyogva.

Hevesy szédülve ment ki az ebédutáni forróságba. Gondolkozni próbált, de nem bírt eligazodni az érzések bódult, langyos összevisszaságában. Ugy érezte magát, mint a részeg: az agya elzsibbadt. Az asszony formás alakja lebegett előtte.

III.

Este hatkor ösztönszerűleg tévedt egy hűs hegyi ösvényre, mely felfelé vezetett. Félóra múlva izzadtan érték fel a hegyipataki kilátójához, szemben a naplementével.

Az asszony egy felhőrongyot nézett, mely a legfelső csucsba akadt belé, ott imbolygott, mozgott, mintha szabadulni akarna; az egyik felét pirosra festette a lenyugvó nap, közvetlen fölötté látszott a tiszta, mély azur, oly közel, oly egyszerűen közel, a megfoghatatlan lüktető csöndben, hogy Hevesynek, mikor az asszony tekintetét követve meglátta a képet, elszorult a szíve a rázuhogó névtelen érzéstől. Remegő kezével megfogta a kezét, magához vont, rányomta forró, szomjas csókját és utána ráfektette homlokát a vékony ujjakra. Az asszony mozdulatlan tűrte, csak később emelte fel gyengéden a fiu fejét, mert keze nedves lett a könnyeitől. Magára vont és engedte, hogy a kebleit csókolja, a lágyan remegő, puha halmokat. Teste végigterült a fűvön. Szoknyáját a fiu feltolta, a pompás csipőkről lekapcsolta a bugyit, azt az apró, leheletszerű valamit, ami combjait eltakarta.

Este kifizette a nő vacsoráját. Már nem érezte a szorongást, amit eleinte érzett és nem is mosolygott kényszerült torzmosolygással.

A pénzét sem számolta többé.

IV.

Harmadnap este az asszony nem jelent meg a megbeszélt találkozón. Hevesy türelmetlenül várta fél óráig, egy óráig, de az asszony nem jött. Hogy az izgalmát enyhítse, mindenféle mentséget talált ki a számára. Mégis elhatározta, hogy megkeresi. A szállodában kereste, ott nem volt. Bement a kávéházba, ott sem volt, de az egyik asztaltól az ismerős intetgetett barátságosan.

— Nos, hogy érzi magát a szép asszony társaságában?

— Köszönöm! — mondta Hevesy szórakozottan. — Csodálom, hogy magát nem láttam azóta!

— Hát, édesem, az embernek tisztességes ismeretségei is vannak és nem mutogathatja magát egy orfeumhölgy társaságában.

Hevesynek elállt a lélegzete.

— Orfeumhölgy? — dadogta.

— Hát persze, hogy orfeumhölgy! — nevetett az ismerős. — A Fővárosi Kabaré büfféjéből. Csak nem gondolja, hogy uri asszonynak mutatom be este tizenegy órakor, akinek mindjárt el is huzathatja a nő-táját.

— Igaza van, — mondta Hevesy és megint kényszeredetten mosolygott...

KÉSŐI HÓOLVADÁS

Diplomácia

— Eredeti kézirat. —

Geréb Ödön möhön kísérté a csodálatos nő minden egyes lépését. Annak estélyi ruhája kivágásaiban, hófehér, hamvas hus vakított, bőrét remek gyöngysor ölelte át a nyakán, szemei gyönyört, mélységet, vadságot sugároztak magukból.

— Vajjon ki lehet ez a nő... — gondolta magában az elegáns miniszteri titkár és fölemelkedve székből, izgatottan járta körül a ragyogó játéktermeket, hogy valamelyik ismerősétől megtudakolja, ki ez a nagyszerű nő.

Csakhamar az egyik üvegajtóban csaknem összeütközött egy magas, barna fiatalemberrel, aki láthatólag nagyon sietett valamire, de a titkár barátságos megszólítására megállt és tökéletes, udvarias franciasággal érdeklődött.

— Szolgálatára lehetek valamilyen?

A fiatalember francia külügyminiszteri hivatalnok volt, szintén nyaralt Nizzában és már az első napokban megismerkedtek az egyik játékasztal mellett.

— Kedves monsieur... legyen szives fölvilágosítást adni, ki az a csodálatos nő... ott... látja kérem, estélyi ruha... hófehér gyöngy...

A fiatal ember diszkrétén mosolygott.

— Igen, igen, tudom már kit gondol. Nos, őszintén szólva, nem tudjuk. Azt mondják, orosz emigrált hercegnő, de szó köztünk maradjon, én inkább kalandornőnek tartom, bár igazán semmi komolyabb támpontom nincs erre, de tudja: a szimat... nekünk diplomataknak mindig van bizonyos szimatunk...

Geréb elgondolkozva nézett maga elé.

— És mondja kedvesem, ismeri azt a nőt?

A fiatalember, ki úgy látszik, már látta, úgy sem szabadulhat, karját a titkár karjába fűzte és barátságosan invitálta vissza a belső terembe.

— Ha óhajtja, bemutatom...

Geréb örült az önkéntes ajánlkozásnak.

— Igazán, monsieur Gerard, ön végtelenül előzékeny... de... amit mondott, az mégis megszívlelendő.

Ne mondja meg az igazi nevemet és a rangomat...

Monsieur Gerard gondolkozott egy keveset.

— Hm... a név nem fontos, de azt hiszem, itt mindenki tudja, hogy ön miniszteri titkár... de hollá, tud angolul, ugyebár... egy kis kegyes csalást követünk el, azt mondom, hogy ön angol külügyi titkár? All right? — tette hozzá mosolyogva.

Geréb is mosolygott.

— Nagyon köszönöm...

*

Pár napja ismerte már Geréb, azaz pardon, mister Robert Black a gyönyörű nőt, de heves vágy gyötörte: birni őt, különösen, amikor észrevette, hogy a nő sem idegenkedik tőle. Titokzatos volt különben a nő egész lénye előtte, egyes pillanatokban tapasztalatlan szűz volt, máskor meg kitanult asszony, de mindig forró és leigázó.

Este volt, a park kezdett elnéptelenedni, csak ők sétáltak még a hold ezüst fényében fürdő fasorban. Ugy összelelegedtek ma este, talán mert a vacsorához ivott portói vörös tul erős volt, talán azért, mert hallgattak és a veszedelmes csend ezer szerelmes gondolattal és vággyal borította el őket.

Hirtelen azt is elfelejtették, hol vannak, van-e a közelükben valaki, vagy nincsen, látja-e őket valaki vagy nem. Összesimulva mentek. Geréb érezte derekához surlódnia a nő meleg csipőjét és forró kezeiben simogatta annak gömbölyű könyökét.

A fasor végén pad volt.

Egyikük sem szólt egy szót sem, mégis mintha összebeszéltek volna, a pad felé tartottak és leültek egymás mellé. Hosszu csend után szólalt csak meg a férfi, halkan, álmosan, messziről visszatérve:

— Hát nem mondod meg, ki vagy, honnan jöttél, mik a terveid, vágyaid, céljaid...

A nő két keze közé fogta a férfi fejét és belenézett hosszasan:

— Olyan furcsák, olyan érthetetlenek vagytok ti férfiak, mindig azt várjátok, mindig azt hajszoljátok, ami nincs... Miért nem elégedsz meg annyival, miért akarsz többet, hát lehet számodra több, mint: szeretlek...?

Geréb ajka vadul, mámorosan tört a vérvörös női szájra és a hosszú csók alatt sikoltozva remegett, vibrált össze testük, mint két ellenfétes, tulfeszült villanyos pólus.

És a hosszú csók után kábultan, mámorosan néztek egymásra. Ujjaik, melyek egymás testét simogatták és vájták a csókok között önfeledve, most hirtelen szégyenkezéssel távolodtak el. De érezték a levegőben, hogy valamilyen forróság rabjai, ma tog még valami történni. A simogató ujjak, egymáshoz tapadó testek, egybeforrado ajkak vonaglása egyesítette őket.

Könnyű szellő suhant át a fák között, az asszony borzongva állt föl:

— Menjünk... késő van...

És némán, halkan indultak visszafelé. Csak már mikor előtűntek a hatalmas szállodák pazar ivó-lámpái, szólalt meg halkan Geréb:

— Ne kinozzon... égek a vágytól és megmámorosít a nagy kíváncsiság... nem, nem, most nem tudom, hogy és mint, de mondjon valamit...

A nő megállt, merően a tüzelő szemekbe nézett, azután halkan, alig hallhatóan sugta izzó, forró, puha ajkai közül:

— Hagyja nyitva a szobáját...

*

Gerében az indulatok vad fortissimóval csaptak ujjabb és ujjabb féktelenségekbe. A nő ott ült előtte a pamlagon, könnyű kis pongyolában és sötét szemeiből kicsapott egy legyőzhetetlen sovárgás lobbanása. Feje kissé hátrahanyatlott hófehér nyakán, zsarnoki forróság morajlott át egész testén és a félig nyitott pongyola alatt, vágyakozó és mégis tiltakozó szorítással feszítette egybe selyemharisnyás tér-deit.

Mégis a férfi megérezte a gyönyörű lehetőséget, megérezte, hogy a nő önmagában már átéli az odaadást megelőző küzdelmet és ez a hit kibíratatlanná korbácsolta vágyát.

A zsákmány felé közeledő párdúc simulékonyaságával osont az asszonyhoz. Leült lábaihoz egy bolyhos jegesmedveszőnyegre és ajkaival vadul tapadt rá a selyemharisnya fátyolos szövésén átvilágító rózsaszínű testre. A nő megremegett a férfiszáj tüzelő forróságától, mely égette térdét, combjait.

A férfi ölébe hajtotta fejét és megérezte az asszony testének re-

megő lüktetését, mely egyesült halántéka vad izzásával.

Az asszony kezei eltolták őt magától, de megérezte a ruha alatt a térdek marasztaló, öntudatlan szorítását és testével szinte körülfonta a nőt, csupasz bőrét és arcát lángragyujtó csókokkal hintelte tele.

Az még védekezett, küzdött, de azután, amikor a férfi már leránta róla a pongyolát, fehér karjaival odaadón és kábult zuhanásban ölelte magához a férfit.

Sötét volt, csupán a kívülről belopódzó fény ködös homályában világított a puha pamlagon az asszony teste, teljes leplezetlenségének nagyszerű, hófehér pompájában. Es fenéig üritették a szerelem bűvös serlegét utolsó csöppéig. Ezen az éjszakán egyszerre megadtak és megkaptak mindent, amit csak testük és érzékeik akartak.

Már hajnalodott, amikor a nő kimerülten hullt vissza a pamlagra és meztelen testére dobta tépelt pongyoláját.

— Menj... fekjűd le... pihenjünk...

A nő meztelen teste még egy fáradt simulással megölelte, azután visszahanyatlott és lehunyta szemét. Geréb odatámaszkodott ágyához, félrehúzta a paplant, rárogyott és a közelbe pillanatokban mélységes, tompa álomba merült fáradt, kimerült teste.

Monsieur Gerard érdeklődve hallgatta Geréb elbeszélését, aki, miközben beszélt, az előttük álló szódavizes üvegből állandóan töltötte és egyre-másra hajtotta föl a poharakat.

Tikkasztó hőség volt, az augusztusi nap melege forrón tüzött rá a kávéház terrassa fölé boruló nagy, színes vászonernyőre.

Geréb zsebkendőjével megtörülte forró, verejtékező homlokát és tovább folytatta:

— Igen. Reggelre hűlt helye volt és azóta nem is láttam. Kérdezősködtem a portásnál, elutazott. Akkor hajnalban. Arómai expresszhez szállította ki bőröndjeit a londoner...

Monsieur Gerard hallgatott. Magas, ivelt homloka ráncokba futott, jelölve annak, hogy valami komoly dolgot sejt a különös eset mögött és gondolkozik.

— És mondja kedves kollega, — szólalt meg hirtelen — nem

vette észre semminek se a hiányát? Nem hiányzott semmije sem a holmijai közül?...

Geréb meghökkenve, méltatlankodva és egyszersmind csodálkozva kapta föl a fejét.

— Nem... Ugyan, mi jut eszébe...

De a fiatalember, mint aki úgy érzi, helyes nyomra akad, türelmetlenül feszengett székén.

— De kérem, gondolkozzon, talán később észrevett valamit...

— De ha mondom, hogy semmi... azaz... várjon csak... hisz éppen ma vettem észre, hiányzik az aktatáskám...

— És volt benne valami... valami fontos irat?

— Ah, egy pár régi ujság... most szabadságon vagyok, hogy lennének nálam fontos iratok...

Monsieur Gerard sugárzó arccal dörzsölte kezeit.

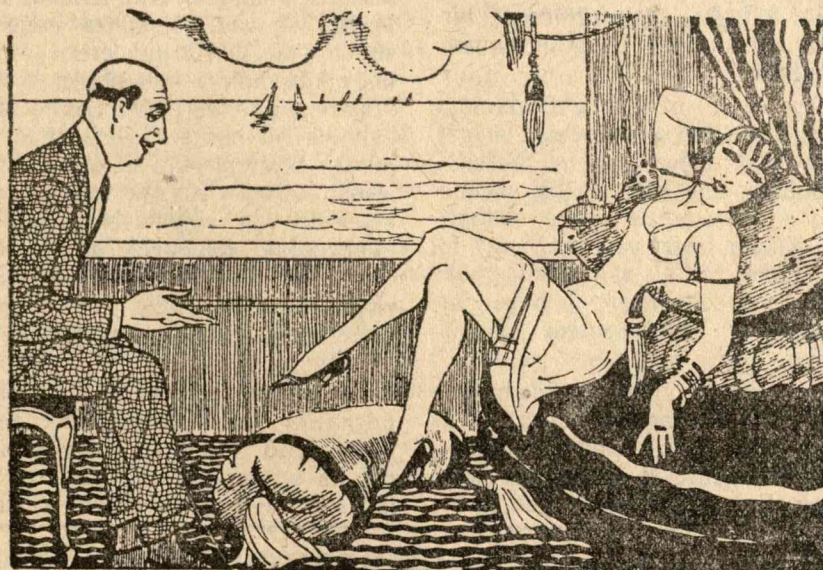
— Megvan, megvan, megoldottam a rejtélyt...

Geréb érdeklődve várta a folytatást.

— Tegnap este véletlenül találkoztam itt az angol külügyminisztérium ügyvivőjével. Valamilyen fontos diplomáciai iratot kellett itt átadnia egy illető állam meghatalmazott miniszterének... Nos, erről a tényről bizonyára tudomása volt egy harmadik államnak is, akinek érdeke lett volna ezt a titkos iratot megkaparintania... Az az illető hölgy bizonyára ezen állam zsoldjában áll és lett megbízva ezzel a nehéz feladattal. Mikor én önt bemutattam mint angol külügyminiszteri titkárt, azt hitte, ön az, akinek azt a bizonyos okmányt át kell adnia s tekintve, hogy tudták az átadás napját, tudták, hogy az még önnél van... a nő megrendezte azt a mámoros éjszakát s amint ön elaludt, fogta az ön aktatáskáját, ahol az okmányt sejtette — és eltűnt...

Geréb cigarettára gyújtott és dühösen rága annak szopókáját.

Wild Oszkár.

— Akár hiszi, akár nem, jövőre én Szovátafürdőre megyek nyaralni.

— Miért éppen jövőre?

— Mert akkor lesz, a mostani számításom szerint, körülbelül fél millió.

V A J U D Á S

— Eredeti kézirat PÉK DEZSŐ-től. —

Jenő komoly, férfias szépség volt és Elza szerelmes volt belé lelke minden remegésével, teste minden vonaglásával. Tizenkilenc éves barna lány volt és a festőakadémia növendéke. A fővárosban nőtt fel, ismerete annak erkölcsét, ő maga minden ízében azonosította magát a ma modern eszméivel — és mégis még szűz volt.

Maga is gondolkozott ezen és tudta, nem a konvencionális megszokás, vagy jótársaságbeli gyávaság tartja vissza, hanem, mert még nem ébredt föl igazi, nagy vágya.

Nem volt könnyűvérű és egész fiatalsága egy pár szelid, csókos flirt jegyében folyt le, amelyek férfii közül egyik sem birt rá nagyobb hatást tenni.

Jenő, akit a hegyes, ős vidék lökött a fővárosba, de az itteni életben is megőrizte romlatban ősi férfiaságát, volt életében az első, akiért mindenre képes lett volna, még arra is...

És eddig még sem történt meg. Talán hosszú, gyönyörteljes percekben akarták kiélvezni azt a csodálatos utat az első közeledéstől a végső, nagy kirobbanásig, talán mert a döntő pillanatban vagy a fiúnak, vagy a lánynak eszébe jutott a régi felfogás, régi erkölcs és hirtelen félbemaradt lihegő egymástkeresésük.

Elza sietve ment át a Duna nagy hidján. Különösen érezte magát. Most ment először a fiu lakására, át Budára, egy csöndes kis utcába. Nem is azért érezte magát különösen, hanem, mert valahogy úgy föl volt fűtve ma a vágyakkal, lelke mélyén ott sejtelkedett a buja gondolat: ma, ma engedem megtörténni...

Jenő már az ajtóban várta és boldogan vonta magához kis keztyűs kezeit. Elza hozzásimult és remegve, lázasan engedte át ajkát a fiu csókjainak. Egesz teste forrongott, lelke

lázadozott. Szerette volna a fiu fölibe sugni a szent titkot, hogy mindenre el van készülve, mindent akar, mindenre vágyik, azért jött, szerette volna odavonni az ágyhoz, hogy megajándékozza őt saját magával, de a szemérem és józanság legyőzték rajongó vágyát.

Az idő megállott, olyan hosszú, gyönyörű volt csókjuk, amelyben benne volt az odaadás és gyönyörűség minden mámoros íze. A két ajak, mint két szeretkező test, egyetlen vonagló, forró hussá vált és nem tudott elszakadni egymástól, míg csak mindkettőjük viharzó teste az eszeveszett ölekezés gyönyörűségén túl nem érte a beteljesülés gyönyörűségét.

Akkor Jenő a pamlaghoz vezette Elza szédülő testét, ő maga pedig leült a lábaihoz és így hallgattak sokáig, nagyon sokáig. A lány térdein érezte a fiu forró halántékának lüktetését, az pedig fején a lány sima ujjainak reszkető becézését.

És lassan, lassan lihegve, sikoltva fölkiáltotték magukat a mámor legvégső csúcására, de az — mégsem történt meg...

Eízának rettenetes éjszakája volt. Álmatlanul, vadul, kielégítetlen dühvel dobta magát egyik oldalról a másikra, állandóan a fiu férfias alakja, lenyűgöző, vad, szerelmes ereje kísértett előtte. És úgy érezte, valahogy kárpótolnia kell magát a viszatartott gyönyörökért. Szinte látta, amint a fiu meztelen teste fölé hajol és beléremegett a képzelt ölelésbe, testén vágyak száguldoznak keresztül vad vágatásban, combjai föl húzódtak, medencéje szétárult és képzelete által fölkorbaélt extázisban mimelte végig egy vergődő szeretkezés minden nagyszerű pillanatát.

És mikor fáradtan a gyűrött párnákra bukott vissza, elképzelte, hogy Jenő talán ugyanígy küzdöklik és sovárog a vágyban, ugyanígy szédül meg és eléggül ki saját

magától a gyönyörűségben, mint ő akkor, nem szégyen fogta el, hanem forróság, amely újból felkorbaélt vágyát és meleg, karcsu ujjaival megmarkolta a levegőt, mintha lüktető hus és vér volna az...

Reggel azonban, amikor a tükörben meglátta ijesztően beesett arcát, haragudott magára, szégyelte magát és egész délelőtt szórakozott volt, nem tudott dolgozni, mindig egyre és ugyanegyre gondolt.

Délben találkozott Jenővel és amikor belenézett annak beesett szemébe, melynek csillogását kékes köd fátyolozta, megremegett és úgy érezte, hogy a fiu árka szemei az övéinek áldozata.

Közönyösen beszélgettek és amikor elváltak, a fiu rendes szokása szerint megkérdezte:

— Mit csinálnak este... nincs kedve színházba járni?

Elza komoly maradt, keze hosszasan megpihent a fiuéban és lágy tekintete belesimogatott az övébe.

— Nem Jenő... este feljön hozzám... és...

A fiu félíg csodálkozva, félíg kutatva nézett a lány arcába, sejtett valamit a szavak, az elhatározás mögött és keze szorosabbra fonta a lányt.

— És...?

Elza lesütötte szemeit, kezét kiszakította a fiuéból és anélkül, hogy válaszolt volna utolsó kérdésére, elsietett.

A fiu hosszasan utánanézett és különös remegés vibrált végig lelkén, hisz tudta a választ, meglátta a lány csillogó, szerelmes, vágyódó tekintetében.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Elsőrangú Divat-Szalon!

Angol uri- és nőiszabóság!

P. Baiz

Temesvár, I. Belváros
Hunyadi utca 7 szám, I. emelet.

A legegánsabb és legkényesebb izlésnek megfelelően készülnek legújabb és legmodernebb angol férfi és női ruhák.

Állandóan bel- és külföldi szövetraktár. (16)

A FÉRFIVÉRŰ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: **Sanroli Cador**, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (4)

Igy tehát nem marad más hátra, mint kiküszöbölni ezeket az akadályt jelentő előítéleteket, azaz oly körülmények között kell szeretkezni Johannával, ahol nincsen hitvesi ágy, nincs megszokottság és ahol te nem vagy férj, hanem szerető. Nos, mivel az a multkori titokzatos találka, már ami az élvezet-folyamat megindulását illeti, nagyszerűen bevált, meg kell rendeznünk még egyszer s elő kell készítsük Johannát arra az eshetőségre, hogy ez ezután többször fog megisméltódní. A többi aztán már gyerekjáték... Először, másodszor az idegen férfit bocsájtjuk rá, de harmadszorra már téged csempészlek a várva-várt fiatal lovag helyébe. Nem kell félned attól, hogy rád ismer és így ismét eredménytelenül ölelkezel vele, mert az a raffinált módszer, amit a multkori alkalommal kipróbáltam: a szomszéd szoba izgató hangzavara, a megvárakoztatás oly hatásos, hogy nem küzdhet ellene, annyival is inkább, mert sejtelve sem lesz róla, hogy be akarjuk csapni. Benn az ágyban a várakozás percei alatt előnti testét a forró vágyakozás, amit ha szükség lesz rá, még jobban is fokozhatok, úgyhogy mire te hozzakerülsz, csaknem eszméletlenül fogad magába. De még ha véletlenül fel is ismerne, sem vallhatsz kudarcot, mert a kívánság, a megindult vágyozón sokkal hatalmasabb arányu nála, semmint uralkodni tudna magán.

A professzor egykedvűen hallgatta a doktort. Látszott rajta, hogy már megbánta ezt a megkezdett csunya játékot és most már csak kénytelenségből folytatja tovább. Mindezek dacára türelmesen végighallgatta Manuszt, de mikor az elhallgatott, hirtelen más irányba terelte a beszélgetést.

— Tivadarról jut eszembe, hogy a multkor nagyon különösen viselkedett.

— És pedig... — kérdezte a doktor.

— A kelleténél többet beszélt és olyasmint hámoztam ki a szavaiból, hogy szeretne bennünket meglátogatni, azaz inkább csak Johannát.

Természetesen kitértem a meghívás elől.

— De miért nem akarsz, hogy Johannával találkozzon?

— Hogy miért, azt te is jól tudod.

— De, sőt! Kapva-kapni kell az ajánlatán. Hisz tudod, hogy szerelmi vezérelve egy nőt csak egyszer ölelni s így ha komolyan udvarolni kezd Johannának, meg lehetünk nyugodva affelől, hogy sejtelve sincs arról, hogy Johanna azonos azzal a titokzatos nővel, akivel itt a szanatóriumban szeretkezett.

— Talán inkább azért kíván vele találkozni, hogy meggyőződjön a gyánujáról, amit magában táplál iránta.

— Lehetetlen. De még így sem kellene félnünk, mert ha rájön arra, hogy Johanna volt a titokzatos szerető, már nem kívánja többé, léven elve az...

— Elv, elv... ne dühösts, kérélek. Nem gondolod, hogy Tivadar az én kedvemért kivételt fog tenni a feleségemmel? Azt hiszem, hogy az ő elvgyűjteménye hasonlatos a te lelkiismeretgyűjteményedhez, mely tudvalevőleg légmentesen elskatulyázható például olyankor, amikor bizonyos égi lényeket, hogy úgy mondjam angyalokat verbuválsz a magas szféráknak.

Manusz most komolyan megharagudott a tanárra. Az a sokat emlegetett lelkiismeret volt a legérzékenyebb pontja. Robert célzása a tiltott műtétekre, melyek jóvedelmének nagyrésztét biztosították, végképp felháborították.

Robert tanár már meg is bánta a hevesességét és restelkedve dadogott bocsánatért. Manusz doktor azonban nem egykönnyen engesztelődött meg. Egy orvosi szakkönyvben kezdett lapozgatni s hiába kérlelte az, nem hallgatott rá.

Kinos csend szakadt közéjük. Robert tanár tudta, hogy minden áron ki kell békíteni a doktort, mert az ő segítsége nélkül sohasem vergődhetik ki kinos helyzetéből. Éppen a kibékülés újabb módzatain törte a fejét, amikor hirtelen felpattant az ajtó s kopogás nélkül a szobába lépett Tivadar. Az arca

feltűnően sápadt volt s Robert tanár csodálkozva állapította meg, hogy ez a máskor minden ízében erőteljes fiatal férfi, most inkább egy senyedő roué benyomását kelti benne. Ezt látva, a gonosz káröröm kinevetett az ajkaira. De a következő pillanatban már kedvesen mosolyogva fordult hozzá:

— Jó, hogy jön Tivadar. Éppen most gondoltam arra, hogy a multkori ígéretemet beváltsam: holnap délután szívesen látjuk.

A fiatalember arcvonásai egy szempillantás alatt megélenkültek s csaknem varázsszerűen eltűnt belőle minden kiélttség. Robert tanár ijedten látta ezt a gyors változást, de nem akart sokat törődni vele, mert csak arra gondolt, hogy ezzel a meghívással sikerül végre kiengesztelni öreg barátját. A doktor valóban olyan tekintettel nézett rá, melyből kiolvashatta, hogy ismét számíthat a segítségére.

A professzor most gyorsan felkelt és elbucszott.

— Tehát holnap délután — szolt oda a fiatalembernek.

— Holnap délután, ismételte az ragyogó ábrázattal és udvariasan meghajolt.

Alighogy becsukódott s az ajtó a professzor mögött bezárult, Manusz doktor dühösen rivallt rá a fiára:

— Mit zavarsz már megint? Pénz kell talán?

— Igen, pénz, — vágta ki Tivadar szemtelenül. Egyben bejelentem, folytatta, hogy ma lesz pénz.

Manusz csendes elszörnyedéssel nézett rá.

— Nézz ide, — mondta Tivadar jókedvűen; felkapta az íróasztalról a naptárt és az apja orra elé tartotta.

— Mit akarsz evvel? — kérdezte a doktor elképedve.

— Nézd a dátumot.

— Látom.

— Mondd hangosan, hadd halljam.

— 7 július.

— 1926 — egészítette ki Tivadar. — Nos, lesz pénz?

A doktor hebegni kezdett.

— Ugyan öregem, kedélyeske-

dett a fiatalember, talán csak nem hagyott cserben az a híres memóriád? Nem tudnád tényleg, hogy ma van a születésnapom? A huszonötödik születésnapom s hogy ez egy nevezetes dátum?

— Nevezetes dátum?... —

— Nagyon nevezetes. Emlékezz csak a feleségedre, az én anyámra és arra a nagy vagyronra, amelyet annak idején házhoz hozott. Így talán hamarabb rájössz, hogy miért nevezetes dátum a mai.

— Nem értelek, Tivadar... —
dadogta Manusz doktor egészen megzavarodva.

— Nem értesz? Mindjárt meg fogsz érteni. Erőltessd meg az agyadat és próbálj visszaemlékezni egy bizonyos végrendeletre, amit te — valószínűleg tévedésből — egyszerűen megsemmisítettél.

— Megörültél te fiú! — kiáltott fel idegesen a doktor.

— Korántsem, csak rájöttem egy csunya kijátszásra, melynek majdnem áldozata lettem. Hallgass meg, rövid leszek. Ma reggel beállított hozzám egy hivatalos külsejű ur, bemutatkozott, amiből csak annyit értettem meg, hogy királyi közjegyző. Miután alaposan kikérdezett, hogy tényleg az vagyok-e, aki vagyok, egy hivatalos pecsétekkel ellátott okiratot nyújtott át nekem, mely szószerint a következőképen hangzik.

Hanyag mozdulattal az irattárcájáért nyúlt és egy elsárgult papírlapot vett ki belőle. Szétnyitotta és fennhangon olvasni kezdte:

„Azon esetben, ha hivatalos végakaratom bármilyen előre nem látott akadály folytán csak részben nyerne teljesítést, ezen függelék fiam Manusz Tivadar huszonötödik születésnapján (szül. 1901 július 7-én) átnyújtandó és az eredeti végrendelet érvényével bir.”

„Végakaratom, hogy vagyonom felerészben Dr. Manusz Tivadart, mint férjemet, felerészben Manusz Tivadart, mint fiamat illesse. A hivatalos leltári jegyzék úgy az ingó, mint az ingatlan vagyronról külön mellékelve van.”

Manusz doktor halálsápadtan révedezett maga elé. Tivadar egy ideig szótlánul figyelt rá.

— Feleslegesnek tartom hangsúlyozni, mit éreztem, midőn ráeszméltem arra, hogy te galád módon ki akartál forgatni törvényes örökömből. Azt hiszem, hogy különben sem nagyon érdekel ez téged. Az anyám ugylátszik, már akkor jól ismert.

Ekkor valami különös dolog történt. A doktor kimeredt szemekkel, habzó szájjal, ördögies vigyorgással az arcán hirtelen felugrott az asztal mellől és egy állatias üvöltést hallatva rávetette magát a fiára. A megrémült fiatalember csak akkor kezdett védekezni, amikor az apja ujjai már görcsösen összefonódtak a gégeje körül. Egy pillanat alatt lerázta magáról az örjöngő embert s magából kikelve ordított rá:

— Meg akarsz ölni a pénzemért, amit el akartál lopni tőlem? Te, a híres orvos, az emberiség jótévője?!

Manusz doktor megcsufoltan, halálravált arccal tápáskodott fel a földről. Lassan az íróasztalig vándorolt és belezuhant a székebe. Aztán fejét a tenyerébe temetve, szaggatott, ijesztően hangzó zokogásba kezdett.

Tivadar megrendülve nézte az apja vergődését. Az imént érzett gyűlölet és düh egyszerre mily szánalommal változott át benne. Odament a zokogó vénemberhez és gyengéden megérintette a vállát. Manusz doktor lassan felemelte a fejét és félénken a fia tekintetét kereste.

— Meg tudsz nekem bocsájtani? — kérdezte tőle meghatódott hangon.

— Már nem is haragszom rád.

A doktor hálásan tekintett a fiára és felé nyújtotta a kezét.

— Köszönöm Tivadar, hogy jó voltál hozzám, — mondta később. Mától kezdve más leszek irántad. Ha úgy kívánod, egész vagyonom fölött rendelkezhetsz. Csak azt az egyet kérem még tőled, hogy ami történt közöttünk, azt ne bolygasd többé. Nem rosszasságból tettem, hidd el, vagy ha igen, úgy ez olyan rossz, ami már velem született és így nem tehetek róla. Ezt sejtem meg mindig magamban, amikor a lelkiismeretemet emlegetem. Sok bűn terheli már a lelkemet, de ha egytől meg tudok szabadulni, mint most a te segítségével, nagy jószágot érzek magamban.

Tivadar az öregnek csak azon szavait véste emlékébe, mellyel az egyszerre urrá tette a vagyon fölött. És képzelete szárnyain máris abba a világba varázsolta át magát, ahová eddig hiába vágyakozott: Páris... Habfehértestű nők kigyózták vágyaikat elébe, csodálatos szépségű virágok nyíltak körülötte, míg ő egy aranyos trónu-

son ülve szemlélte ezt a sok szépet, melynek egyedüli ura volt. Hirtelen hideg borzongás futott rajta végig. Ugyanaz a nyomasztó érzés lepte meg, mint akkor éjjel, mikor pénz nélkül kószált a néptelen utcákon és Johanna után vágyott. Hátha már vége az ifjúság tüzes éveinek? — gondolta. Hátha már későn jön a pénz? És ismét belevágott az a nagy akaráss, hogy Johannát mindenáron birja. Ez fogja bebizonyítani, hogy még ura a fiatalságának s hogy férfiasága még mindig hódító erejű.

Néhány zavaros szót mormogott az apjának és kitámaszkodott a szobából.

VI.

Mikor délután öt óra körül becsengetett a villa kapuján, már nyoma sem volt rajta az izgalomnak, mely pedig egész éjszaka gyötörte. Ismét az igazi, a hódító Tivadarrá vedlett, aki jön és győz.

A professzor az ajtóig elébe jött és melegen megrázta a kezét, de a tekintete, mint Tivadar észre vette, olthatatlan gyűlöletet lövelt felé.

Johanna kipirulva, leplezellen örömmel fogadta a férfit. Az izgalom egész éjjel ébren tartotta őt is és nyitott szemekkel százszor végigálmolta azt, hogy mit fog hozni a másnap, vagy inkább, hogy mit kellene hozzon. Még nem érezte egészen jól magát Manusz doktor injekciója után, de most mindezt fájdalommal ki akart szakítani a méhéből, hogy minél előbb új erős gyönyörök befogadására képessé tegye.

Érezte, hogy ha nem jött volna el Tivadar, úgy ő ment volna hozzá. Már a szanatóriumban történetek után azonnal elhatározta, hogy megszökik hazulról, felkeresi a férfit, de a gyávaság, s valamelyes szeméremérzet, mely inkább volt önfejlés, visszatartotta. Mikor pedig Manusz doktor néhány nappal később megvizsgálta és értékre adta, hogy teherbe esett, szép testéért való aggodalom s az elvetéléssel együttjáró fájdalomtól való félsz, egy időre elfeledtették vele a férfit. De most, hogy újra látta, minden idegszála megremegett a kejes izgalomtól.

Csak nehezen indult meg közöttük a társalgás. Tivadar titokban arra számított, hogy a professzor el fog menni hazulról s neki engedi át Johannát egészen,

most azulán kétségbeesve vette észre, hogy az semminemű készülődést nem tesz a lávozásra. Johannából pedig egyszerre oly elementáris erővel tört ki a vágy, hogy erősen össze kellett szorítania az ajkait, nehogy valamelyes áruló kiáltás robbanjon ki belőle.

Robert tanár sejtette, mi dúl mindkettőjükben s minden erejét összeszedve azon volt, hogy a társalgás menetét fenntartsa. Titokban meg azt remélte, hogy Tivadar engedve a kínos helyzet nyomásának, hamarosan távozni fog.

Johanna a férje unszolására zongorához ült, de hamarosan abbahagyta a játékot, mert az ujjai felmondták a szolgálatot. Utána bekapcsolták a rádiót s míg a fekete tölcseből széles hömpölygésű áriák folytak szét a szoba levegőjében, ők hárman félve, remegve lesték egymást s egyik sem csodálkozott volna, ha a másik hirtelen valami különös, esztelen cselekedetet vitt volna végbe.

Mari uzsonnát szervírozott, közben pedig kémlelő, féltékeny pillantásokat vetett Tivadarra. Johanna észrevette ezeket a pillantásokat és akaratlanul elmosolyodott, mert már az a lehetőség, amire ez az érzéki leány minden bizonynyal gondolt, jól esett felizgatott asszonyiségének.

Csiga lassúsággal telt az idő. Az óramutató még csak fél hat órát mutatott, de mindhárman úgy érezték, hogy ez a fél óra egy fél esztendővel felér. Tivadar kétségbeesetten gondolt arra, hogy nemskára fel kell keljen a székről, udvariasan meg kell hajtania magát és magával kell vinnie kínzó vágyát az illatdus nyári estébe, mely ölelésre indít mindenkit. Percről-percre mindjobban kezdte elveszíteni a józanságát. Ezalatt Robert tanár rendületlenül beszélt, beszélt... Johannára már nem is mert ránézni, mert attól félt, hogy akkor tökéletesen elveszti a fejét. Talán felugrik, ráveti magát erre a csontos emberre és összetöri vasmarakaival.

Az uzsonna végeztével Robert tanár felkelt az asztaltól és udvariasan holmi sürgős tanulmányt hozván fel okul, átvonult a szomszédos dolgozó szobába, Tivadar diadalmas mosollyal tekintett az asszonyra, majd a dolgozó szoba felé sandított s bosszankodva vette észre, hogy a professzor valószínűleg nem véletlenül félig nyitva felede az ajtót.

Beszélgetni kezdtek előbb hal- kan, majd megsejtve, hogy a tanár figyel rájuk, egészen hangosan folytatták. És egyszerre rengeteg beszéd tárgyuk akadt. A férfi lábait pedig ezalatt mind közelebb húzódtak az asszonyéhoz és szerelmesen összefonódtak velük. Ez az érintkezés különös bizsergető áramot vitt szét az ereikben, lángra lobbantva bennük a vágy parazsát. Most az asszony vette át a szót s miközben irtózatosszerű erővel magához szorította a férfi lábait, nyugodt hangon beszélt pletykáról, színházról, irodalomról. Tivadar meg ezalatt, nem bírván uralkodni magán, lassan lekuszott a székről a puha szőnyegre s onnan az asszonyig csuszott. Átölelte formás lábait, odasimult egészen közel

hozzá és táguló orrlukakkal szivta magába az asszonyi test kábító illatát, Johanna pedig lihegő mellekkel beszélt tovább... Tivadar végigsimította a testét és hangtalan csókokat vájt a husába. Majd hirtelen támadt vad indulatában, befurta magát az asszony ölébe és hálásan tekintett fel rá, mert érezte, hogy meztelen. Johanna ezalatt beszélt, beszélt... A szemei rémülettel tapadtak a félig nyitott ajtóra, a szája eltorzult a titkolt gyönyörűségtől, de azért beszélt, beszélt. Tivadar meg leszorított ajkakkal, visszafojtott lihegéssel tette magáévá.

Egy pillanatra, a gyönyör maximumának pillanatában, egyszerre elfulladt az asszony hangja, de akkor meg Tivadar vette át a szót.

UNALOM

Hihetetlen nyugalommal beszélt, közben pedig visszakuszott a helyére. Johanna csaknem élettelelenül hanyatlott a szék támlájára. Hallotta a férfi szenvtelen hangját s a másik szobából a férje köhécselesét, de nem volt annyi ereje, hogy összeszedje magát. Édes zsibbadás töltötte el, melytől nem tudott szabadulni. Hirtelen magán érezte Tivadar figyelmeztető szorítását és ez az érintés visszaadta az erejét. Sietve rendbehozta a ruháját, megigazította a haját, végigsimított néhányszor az arcán s diadalmas mosolygással nézett a férfi sápadt arcába.

Sikerült... gondolták mindketten egyszerre és egy mázsányi kő esett le a szívükről. Most már nyugodtan folytatták a beszélgetést, úgy hogy a tanár, ki néhány különös hangot hallott a másik szobából, most ismét nyugodtan tovább lapozott az előtte fekvő könyvben. Nemsokára elment Tivadar. Es Robert Alfréd megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor künn becsapódott mögötte a kapu.

Este Mari szomorúan végezte dolgát Johanna körül.

— Mi bajod Mari? — kérdezte az tőle.

De a leány nem felelt, hanem sietve kitakarodott a szobából. Johanna ismét becsengette.

— Ülj le mellém, mint szoktál, — mondta, mikor az ismét megjelent.

Mari engedelmesen helyet foglalt a számlayon, de nem nézett az asszonya szemébe.

— Mi bajod? — kérdezte ismét Johanna. — Miért nem beszélsz?

— Nincs semmi bajom, — felelte a leány, csak nagyon fáj a szívem.

Johanna jóízűen felkacagott, de ijedten hallgatott el, mikor a leány villogó szemeibe nézett.

— Nézd Mari, — kezdte kellenül — semmi értelme sincs, hogy durcáskodj velem. Ha nem tetszik neked valami, mondd meg nyíltan, hogy mi az.

A leány most görcsös zokogásba kezdett. Johanna megrémülve csitított.

— Ha férfi lennék... ha férfi lennék — sópáncodott az könnyek között.

— Miért akarsz te férfi lenni? — kérdezte Johanna meggondolatlanul.

Mari lassankint erőt vett magán, felállt és csillogó szemekkel nézett az asszony szemeibe.

— Én tudom, mi történt ma délután — mondta fenyegető mozdulatot téve a kezeivel, mintha ütni akarna velük. Aztán hirtelen megfordult és kiszaladt a szobából.

Johanna kimerülten hanyatlott vissza az ágyra és azonnal elaludt. Éjjel felé halk kopogás riasztotta fel álmából. Remegve bujt még jobban a takaró alá. Tudta, hogy a férje jön be hozzá sikert próbálni.

A tanár ügyetlen sietséggel bujt be mellé az ágyba. Johanna undorral érezte az aszott test nyirkos hidegét. Behunyta szemeit és miközben a fonnyadt testü férfi ölelését érezte magán, arra gondolt, hogy mennyire más az a másik ölelés, az az erős, az a fiatal.

VII.

Mikor néhány héttel később Manusz doktor megvizsgálta Johannát, ijedt örömmel állapította meg, hogy az teherbe esett. Elővigyázatosságból semmit sem szólt az asszonynak, hanem sietve eltávozott és telefonon sürgősen magához kérte Robert tanárt.

Mikor megérkezett, kedélyeskedve, szélesre nyílt mosollyal az arcán fogadta.

— Mi ujság? Baj van talán? — kérdezte izgatottan a professzor.

Manusz elnevette magát.

— Nagy baj van Alfréd, nagy baj. Nincs szükség többé sötét szobákra, Tivadarra: a kis örökös utban van már.

Robert Alfréd arcából egy szempillantás alatt eltűnt minden vér. Szótlanul maga elé meredve, remegő ajkakkal mozdulatlanul állott percekig. Manusz doktor végre is odament hozzá, átölelte s meghatózott hangon mondta:

— Gratulálok Alfréd, apa leszel.

Erre megoldódott a tanár nyelve s egyszerre rengeteg kérdést intézett a doktorhoz. Nevetve hallgatta ez.

— Beszélj, beszélj... — kérlette Robert.

— Nincs mit beszéljek. Johanna minden kétséget kizáróan teherbe esett tőled.

— És lehetségesnek tartod te ezt?

— Sőt, bizonyosnak.

Robert tanár elgondolkozva nézett a barátjára.

— Nem gondolod talán, hogy Tivadar...

— Lehetetlen. Tivadar már több mint két hét óta Párisban van.

— Vagy talán valaki más...

— Ugyan Alfréd! — kiáltott fel idegesen a doktor. — Ne légy ostoba! Ölelted, vagy nem ölelted Johannát?

— Öleltem.

— Akkor ne okoskodj sokat, hanem nyugodj abba bele, hogy annyi kudarc után, most az egyszer sikert értél el.

Robert tanár végre is megnyugodott és lassanként büszkeség ült ki az arcára arra a gondolatra, hogy életének legfőbb vágya teljesülni fog: fia születik, aki az örökébe léphet majd.

— Johannának nem szoltam semmit a vizsgálat eredményéről, — mondotta Manusz, — mert ha megtudja, hogy teherben van, követelni fogja az elhajtást. Leghelyesebbnek tartanám, ha átköltöznék ide hozzám, mert itt minden olyan kísérletet, mely a magzat életét veszélyeztet, eleve meggátolhatnánk. El kell lennünk készülve ugyanis arra, hogy Johanna mindent el fog követni, csak hogy megszabaduljon a terhétől.

— Igazad van, doktor. Itt lesz a legbiztosabb helyen.

— Leghelyesebbnek tartanám, ha már holnap átköltöznék. Minden perc veszélyt jelenthet. Kérlek, tudasd vele a határozatunkat.

— Helyes. Megértettük egymást. Johanna holnap átköltözik hozzád.

— Még valamit, — mondotta a doktor, mikor kikísérte a barátját.

— Remélem tudod, hogy a szülés után azonnal utjára kell bocsásd Johannát? Jó, ha addig birni tudunk vele.

A tanár bólintott és lassan lefelé indult a lépcsőn.

Amikor hazaért, kopogás nélkül nyitott be Johannához. Odament hozzá egészen közel, a szemeibe nézett és emelt hangon, minden szépitgelés nélkül jelentette ki:

— Holnap átköltözől a Manusz-szanatóriumba.

— Miért költöznék át? — kérdezte Johanna csodálkozva.

A tanár hevesen megragadta az asszony kezét és úgy mondta:

— Mert gyereked lesz tőlem és azt akarom, hogy megszüld nekem.

Johanna egy ijedt sikoltást hallatott, majd minden átmenet nélkül hisztérikus hahotába kezdett.

— Gyerekem... tőled... — kiáltotta fuldokolva a nevetéstől. — Mit mondtál? Jól értettelek? Tőled? Tőled? — ismételte gunyosan.

(Folytatjuk.)

SCHÖNBRUNNI NOCTURNO

— SZERELMETES PÁSZTORJÁTÉK MÁRIA TERÉZIA KIRÁLYASSZONY KORÁBÓL —

A szint a théâtre d'amour legkecsesebb kulisszái adják. A schönbrunni rococo-park egy éjjeli részlete. A háttér egyenesre vágott, magas lombfal, beléjenyesett kis kerek fülkékkal, melyekben homokkőfigurák fehérlelenek, istennők és bachánsok és dryadok szép, meztelen teste... A sötétben, mintha hussá válna a kő és éjjeli láncra mozdulnának a pázsiton... Gömbölyü, nyirott bokrok gubbasztanak a gyepen, elől széles, fehér ut kanyarodik ki, rajta nagy kőpad terpeszkedik otromba gögösen és mellette karcsu márvány amphorából repkényzuhatag ömlik alá. Himbáló, gömbölyü kínai lampionok sora libeg a lombfal mentén, mint valami óriás gyöngysor, egészen tompa aranyzöld, biboros és narancsszín világítással, éppen csak egy kis színzamatot lehelnek a sötétké homályban álló scene-riába és halvány arany fénykarikákkal imbolyogtatnak a kőpad fehér támláján.

Hátul, magasan a lombfal fölé emelkedve pedig, mint ragyogó mesekorona, uralja az egész képet a kivilágított Gloriette, ezernyi üveges fáklyától csillogó oszlopiveivel, kék és zöld fényben sugárzó vizijátékával, mint szerte-övelő színes tűzsugarak a kőtestű sötét nymphák és vizicsudák serege közt...

A pásztorjáték színpada még üres, de halk gracieuse muzsika zengése szól, hajszálhangu hegedűk és elefáncsontfuvolák végtelenül melódikus játéka és közben vidám és táncos zsibongás és kacagó kényeskedés és gáláns udvarlás... Schönbrunnban a rendes csütörtöki kerti mulatás van, nagyuri dámák és gavallérok finomkodó gyülekezete. Puderés, copfos, száztoupés, szalagos és structollas fejek, kifestett, apró, fekete szépséglegyecskéktől megült, mosolygó arcok, selyem és arany, csipke és drágakő ragyogása, finom csattos cipellőjű selyemharisnyás lábak, mély bókolások, szemtelen és kedves esprit, affektált pózok, sasirozó minét és raffinált szerelem...

Valaki jön... recsegnek az apró, gömbölyü kavicsok az uton... ime,

a színjáték első szereplője... az egyik szerelmes szívű pásztor!

A előadás megkezdődik.

Megáll a pad előtt... A kínai lampion olvadó aranyfényé redősen lengő, bő, fehér köpenyen ömlik el. Fiatal, komoly és barnaarcu legény, a nemes gárda karmazsin-vörös ruhájában, sulyosan kihánytatva ezüstpaszománttal, oldalán széles ezüsttokos fringia. Hajadonfőt van, fehér fürtözött és copfba csokrozott haja világosan elüt magas, barnán fénylő homlokától, fekete bozontos szemöldökétől, villogó szemétől, piros arcától. Báránybőrben farkas, kemény pusztázó magyar, francia frizurával. Dehát a Királyasszony Ófelsége ezt a módit kívánja.

Szétnéz, vár, rendez-vousra jött. A nyakában lóg nagy carneolos pecsétetes láncon az órája, azt nézi már harmadszor. Sétálni kezd a pad előtt, fel-le, erős sarkantyus léptekkel. Izgatott, ideges a várakozásban.

Csiklandós női kacaj a bokrok közt. Bujkáló pár oson tova hátul a homályban lombfal előtt, krinolinos fehér nő és aranyfrakkos, parókás férfi...

A gárdista bosszusan néz utánuk, csendes káromkodást nyel el... Megint az óráját veszi ki kebeléből, meg se nézi, visszadugja. Új sétára indul... és hirtelen megáll... felfigyel.

Lépések ropognak... jön valaki... elébe siet...

MANIKÜR

— Végre... azaz... pardon...

Visszahőköl. A zöld lampion fénye kellemetlen, kicsit ördögös világításban mutatja be a második szereplőt, a másik szerelmes pásztor.

Nagyon előkelő, finom ur! A legizlésebb párisi toiletteban, világoszöld, dusan aranyhimes atlaszruha, szellőkönnyű, sűrű brabanti csipke-fichu és kézelő, virágos brokátmellény... fehérharisnyás, vékony lábai pirossarku, csattos escairpinben, végződnek, frizurája toupet à la Versailles, kifogástalanul behintve poudre d'argenttal és jázminpomádétól illatoznak. Hóna alatt tartja aránypaszományos sapopáját és vékony spádéja vízszintesen nyulik hátra, felemelve a kabát hosszú szárnyát és kimutatva az erős rózsaszín selyembélést. Arca éles, ravasz, finom és rouge, — különösen így éjjel — ügyesen leleplezi a kiélt ráncokat... A legfranciásabb chevalier, amelyet itt Schönbrunnban csak kívánni lehet, de tán Versaillesben is az első közt állna.

A chevalier is meghökkent. Egy pillanatig borzasztó zavarban álltak szemközt, de csak egyetlen pillanatig. A chevalier nyomban a helyzet magaslatán volt. Odalépett a gárdistához és könnyű meghajlással, mézédességgel köszöntötte.

— Ach, ép oly váratlan, mint kellemetes találkozás! Igen szívesen üdvözlöm kegyedet Herr Baron, très humble serviteur...

A gárdista már sokkal rosszabbul palástolta kellemetlen meglepetését, tán nem is akarta.

— Adjon Isten, serviteur, lovag uram, én is örvendek kegyelmednek, ámbátor...

De a chevalier nem hagyta ki beszélni. Már karonfogta roppant szeretetreméltóan és fel-alá sétáltatta maga mellett, közben pedig megeredt a beszéde. Kicsit affektált orrhangon szólt és keztyűs jobbajával diszkrét gesztusokat irt le a levegőben.

— Szép éjszaka, istenien elragadó itt, távol a kokett és bujálkodó mondain társadalom képzelt üdveitől, ugye mon chère? Tudom, kegyed kissé visszavonult, contemplatív életet él, különösen pár napja... Oh igen, kegyednek mélységesen igaza van, ha méltó és nemes lelki piedestálról elítéli és lenézi ezt a csapongó papillon-

életet, amit körülünkben lát... Noha csekélységem véleménye szerint, naturellement absolute nem akar irányadó lenni jelentéktelen szóm, szerény személyem részéről direkt elragadónak, kedvesnek és szívüdtőnek találok ezt a csillogó és kacér mindennapi színjátékot, ezt az állandó életet, e szépségnek, gyönyörűségeknek folytonos fokozását. Oh csak felcsigázni mindent, ami a szemet, szájat, ujjak hegyét, fülkagylókat, az érzékeny érintkező bőrt, minden érzéket gyönyörködtet, táplál és emészt egyszerre... csak a szépnek és az élvezésnek érdemes szentelni az életet...

A gárdista türelmetlenül hallgatta.

— Igen, igen, ez mind nagyon szép lovag uram, de kérem kell...

A chevalier rendületlenül folytatta:

— Jó, jó, lehet, hogy kegyednek egész más a felfogása és én sohasem mernék arrogálni, hogy a saját opinióm a parancsoló. Apropos, mon chère, mit szól az új litterális favorithoz? A nagy Gottsched mégis keresztülvitte, hogy Ófelsége a Császár legkegyelmesebben fogadni méltóztatik. S még hozzá milyen kintűntető intim formában.

Ravaszkodó nyomatékkal tette hozzá:

— Hja, a Fürstin Trauthon mindent ki tud járni, és képzelje, chère, nem fogja elhinni! — fontoskodva sugta neki, — a Trauthonnál maga Adelgunde asszony járt közben, a Gottsched neje... és pedig Gottsched... no! — titokzatos diszkrécióval mosolygott. — És szerintem pedig, — ismét teljesen szubjektív vélemény, — a mi drága poétánk, az Abbade Pietro Metastasio olympi magasban áll az istenített német felett.

A gárdista már nem tudta, mit tegyen türelmetlenségében.

— Lovag uram, most azonban...

A chevalier pedig folyton tovább beszélt finom kedvességgel, de feltartóztatlanul:

— Ha igaz, legközelebb látandjuk a grand maitre, Voltaire híres neves színjátékát, — „Zaire” a címe, — és apropos, hallotta-e az új muzsikális csillag feltünését, szeniális fiatalember, — valami Gluck, — Glucknak hívják, — egy

opulát hallottam, csinos, kellemes hangzat, — erről jut eszembe, mit szól, mon chère, Hasse kísérő muzsikájához a „Leucippében”...

A gárdista végre türelmét vesztve, kiragadta karját a chevalier kezéből.

— Köszönöm, lovag uram, kedves társaságát, de most már elég volt...

A chevalier könnyedén mosolygott, mintha egy kis guny vegyült volna udvariasságába.

— Oh, én még ráérek pár percet, — óráját nézte — és mindig nagy passzió számomra ilyen kiváló...

— De nem kegyelmedről van szó, én nem érek rá, én... Értsen meg már, a jó istenre kérem... nekem pár percen belül itt... ezen a helyen... — zavartan kereste a szót.

A chevalier egyre finoman, gunyosan mosolygott.

— Oh, naturellement, egy kedves kis tété-á-tété. Tudom, tudom azt is, hogy kivél...

A gárdista haragos meglepetéssel nézett rá.

— Mille pardon, mon jeune ami... csak semmi haragvás, nekem az a mesterségem, merem mondani, immár művészetem, hogy mindent tudjak... azért vagyok diplomata és udvari cselészövő. Hanem, — és hanghordozása most már kihívó és gőgös lett, — itt kegyed részéről tévedés foroghat fenn, mert... ugyanaz a dáma... ugyanerre a helyre... ugyanerre az időre... engem rendelt ide!

És elbocsátó kézmozdulattal intett.

— Tehát, chér, adieu!

A gárdistát előntötte a düh.

— Hazudik!

A chevalier szeme megvillant, nagyon udvariasan és metsző gunnyal szólt:

— Oh pardon... mely csunya szó... látszik, hogy kegyed... mégis... inkább való oda... valahol Törökországba... a cselédei... lovai... és ökrei közé...

A szava vágott, mint az ostor csapás.

A gárdista elébe dobbant, a chevalier megkapta felemelt öklét, egy percig mozdulatlanul néztek farkasszemet. Aztán a gárdista kitépte öklét a chevalier markából.

— Lovag uram, nálunk otthon

ugy mondják, hogy két legény egy csárdában nem fér meg!

A chevalier folytonos persifláló mosollyal fixirozta:

— Én ugyan még sohasem voltam, — hogy is? — milyen kedves rusticus kifejezés: tschárdában, de sejtem kegyed mire céloz, parancsoljon velem, édes, fiatal barátom, avec plaisir, állok rendelkezésére...

A gárdista ledobta köpenyét és egész délceg karcsúságában ki egyenesedve, kihuzta kardját.

— Elég volt a nyelvjáratásból, lovag ur! En garde!

A chevalier sima mozdulattal szintén kihuzta vékonyan villogó fleurette-jét.

— Eh bien! Ha kegyed nem bánja, noha én igen sajnálom kegyedet, nos, mon chér, szereti a kis életét?

A gárdista nem is méltatta feleletre. A chevalier vékony, ingerkedő nevetést hallatott:

— Mon chér! Nem kíván papot?

A gárdista megvetően odavágta:

— Lám, lovag uram, kegyelmed olyan nagy mestere a kellemetes uri modernak és azt mégsem tanulta még meg, hogy karddal a kézben — csak kapcabeatyárok hetvenkednek!

— Elég! — sziszegte hirtelen böszültséggel a chevalier és álásba helyezkedett.

Egy perczig mozdulatlanul álltak szemközt. A testőr keményen, egyenesen, csipőjére tett balkézzel, kinyújtott karddal, szétvetett lábbal állt a lampion aranyfényében, a chevalier szemben, a zöld világítás alatt lappangó, olasz vívóállásban, balkezét szabályosan feje fölé emelve, jobbában lassu, apró spirálokban villogott a vékony, egyenes acél. A két kard lassan összeért, halk csettenéssel, a menuette zenéje kacéran bujkált az éjszakai lombok közt.

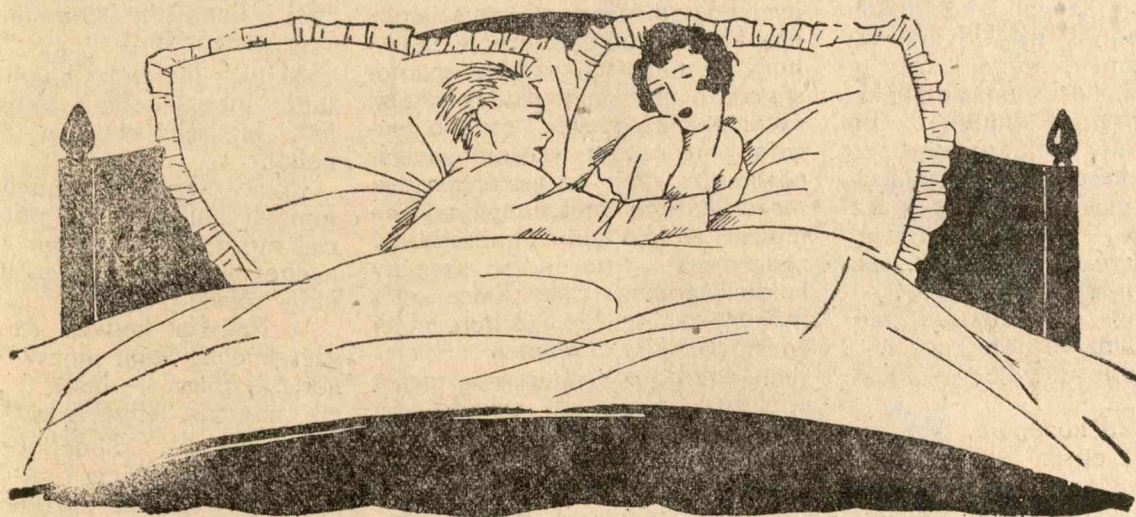
S e pillanatban puha lebbenéssel megjelenik a tragikusra hajló színjáték harmadik szereplője, a legszebb pásztornő... a princess. Kis legyezővel ráút könnyedén a két összesürlődő kardpengére.

És szól nevető galambhangon:

— Aber messieurs, was wird denn das? Nem teszik el azokat a kardokat? Nincs egy csöpp stilusérzék kegyedekben, ezt a bájos, bódító, bolondító francia éjszakát ilyen helytelen veneziai pózokkal elrontani?

A két férfi zavartan állt előtte. Ő pedig szépen kiszedte kezükből a kardokat és a két ellenséges fegyvert összezsavarta, összekötötte a legyőzője rózsaszín szalagjával és kényes csokrot kötött rája. Közben pedig csengve csi-csergett és csacsogott:

— A palota előtt sűrög-forog a minét, kétszáz pár járja, bókol és hajlong a kandeláberek fényében. Es kegyednek — intett kedvesen a gárdista felé, — különös öröme lesz, a Császárné Ófelsége előtt játszani fog a Kalamposch Jantsi — furcsa, kedves német-séggel ejtette ki, — „Kalamposch“, — azt mondják, a leg-hiresebb cigány orchestre Budáról, kegyed kizonyára jól ismeri és a szíve örvendezni fog a pátria szeretett hangjait hallani. És a parkban ezerféle drága, bolondos tré-

ENYELGÉS AZ ÁGYBAN

fát játszadoz. Amor kedves istensége és fent a Gloriette oszlop-sorai közt bujósdi játszanak a dámák és urak... A lombok labirintja telve van édes titkokkal, mintha a szél sóhajtana, mintha a falevelek verődnének össze párányi cuppanásokkal és hallga... édes, apró kacagás csicsergett jobb felől a bokrok közül, egy másik felelt balról, mintha fülemile szerelmes kacagása szólna... és akkor kegyetek egymás életére törnek? Nem azért rendelem ide kegyeteket... együtt akarom halni azt, amit külön-külön sugtak fülembe.

A Chevalier összetette két csipkeujjas kezét.

— Princess, egy érzeményektől dult, szegény és szerelmében halódó szolgálja utolsó esdeklését kegyeskedjék meghallgatni...

A princess kacéran feléje fordította kecses fejét.

— Hallom!

A gárdista két öklét mellére szorítva, forró hangon szólt:

— Princess... kérem... hallgassa meg egy szerelmes indulattól izzó férfi kérését...

A princess mosolyogva feléje fordította fejét.

— Hallom!

Mindkettő egyszerre akart beszélni, de a princess felemelte kis kezét:

— Pardon, messieurs... nem így, egyszerre... szépen, az udvari etikette sorjában. Udvari versengés, nemesi torna, vagy inkább versaillesi pásztortjáték... címe: „Parisianna almája“... írta az örökkévaló poéta, minden szerelmek énekese, Amor... játsza két szerelmes ifju és egy pásztornő... dija — levette a piros rózsát a melléről — ez a piros, szerelmes virág! Ping, ping! — csengettek — a muzsika már szól... — kint folyton zengett a menuette halk zenéje — kezdhjük!

Leült a pad közepére, könnyedén áttette egyik lábát a másikra, hogy az apró selyemcipellők szemtelen kis pofájukat kidugták a nagy krinolinabroncs alól és a rózsás selyemharisnyás karcsu bokák fénylettek. Ölébe vette az összekötött két kardot a rajtuk csüngő csillogós legyezőkkel, jobbával felemelte a rózsát és a chevalier felé intett vele:

— Chevalier, kegyed kezd!

A chevalier összeszedte hirtelen gondolatait és elegáns, nagy-

világi biztossággal fogott hozzá, míg a gárdista bátortalanul húzódott meg az amphora alatt és le nem vette szemét a princessről.

A chevalier hízog, rococosan modoros beszédjét a menuette zümmögése kísérte:

— Szerepem könnyű és édes, mint a nyári éjszaka suhanó zephyrje, mert a sugó: a szívem. És mégis nehéz, kétségbeesítő a szerepem... nem tudom elmondani, amit a szívem, e piciny, türelmetlenül dobogó és követelőző zsarnok sug... nincs hozzá botorkáló nyelvemnek találos szava... földi agyam tulontul szegényes hozzá, hiába mérkőzött százszor furfangos, éles harcokban. Eleddig csak ésszel, ravaszsággal, rafimental, csalogató csapdákkal kellett küzdenie, — mind minő hiábavaló és meddő földi hivságok! — de most a legnagyobb égi hatalommal áll szemben: a szerelemmel! És ezt a hatalmat olyan apró, hattyukarcsu és fehér kezecskék tartják, olyan kedves tűzü, sötétfényű, halálban feltámasztó szem-pár sugározza, olyan vérpiros, gyilkosan gyönyörű, kinzóan édesgető ajakak illatos közében lapang... hogy meg kell semmisülnie minden emberi erőnek és földre sujtva kell esdeni... — gavaléros pózban letérdelt és sapóját széles, teatrális mozdulattal a princess lábához tette... — kegyelemért a szerelem istenségének eme kiválasztott pásztornője előtt... hogy ne tekintsen szegény gyarlóságomra, mert megvakít és elkábit szemének szépséges, szédítő sugara... ne szóljon szegény szolgálomhoz, mert az esztelenségbe, megőrültségbe hajt hangjának simogató és fájó kéjben elzibbasztó zengedelve... ne érintse szegény koldusságomat, mert kínos gyönyörűségbe üz és élvben öl el édes, pici kezecskéjének selyemsima, varázsos és parazsos meleg érintése... Csak azt engedd, óh Szépség pásztornője, hogy a szomorúság és bánat és elhagyatott keserv földjén heverve, reszkető két kezemmel nyujtsam feléd aranytányéron az én szegény szívemet, az én szerelemben elbódult, szerelemben megsemmisült piros szívemet és csak abban engedd kegyelmed napját vakon hódoló, legálázatosabb szolgálra sugározni, hogy ne nyisd piros, nedves ajkadat nevetésre, ha piros, vergődő szívemet látod... ne lökd el kényesen, vékony porcellánujacs-

káddal az áldozati aranytányérról sugáros színed elé nyujtott piros, halódó szívemet, ne lökd le a reménytelenség porába... De légy jóságos és könyörületos szívű, aki a boldogság és szépség aranyhintóján jársz napsugárból szőtt, fehér habfellegekkel párnázott utakon, aki, amerre könnyű mosolygásod fordítod, ragyogó nappal és fénylő öröm-reményt keltesz s amerről elfordítod mosolygásod, sötét éjszaka és vigasztalan búban borul szerte. Légy könyörületos szegény, imádságos szolgálóval, aki kiapadt szájjal és kiapadt szívvel botorkál aranyhintód nyomán, akinek a végestelen ut véresre sebzí lábát, a reményevesztett szerelem véresre sebzí szívét. Légy vele könyörületos és adj neki irgalmaso alalmazsát, tekintsi rá pillangórebbe-nésű szemekkel, hogy új erőt merítsen a nagy utra, melyen téged követni kíván, ejts el neki egyetlen vigasztaló szócskát, hogy möhön felkaphassa és keblén szorongathassa és csillapítsa vele szenvedelmét, melyek úgy égetnek, mint az infernalis tisztító tűz és melyek úgy üdvözitenek, mint az elysiumi mezők napfénye. Óh engedd isteni pásztornő, hogy elkárhozzam érted és te csak tudd legalább, hogy érted kárhozom, mert boldogságok boldogsága az, érted elkárhozni. Vedd hódolatomat és könnyeim imádalát óh szépséges istennőm...

Mélyen lábaihoz hajolt és áhítattal megcsókolta a térden átvett, himbálódzó pici selyemcipellőt.

Rövid csend, a menuette utolsó hangjai haltak el. A princess kicsit meghatott mosollyal nézett le a chevalier-ra, kezében lóbálta a piros rózsát...

— Nagyon kedves és nagyon szerelmes, amit mondott chevalier... a rózsza — lássa — ingadozik, mindjárt lehull a kezébe...

A chevalier diadalmas örömmel nézett a princess szemébe és térdeltében kicsit közelebb húzódva, a kezét lassan nyujtotta a rózsza felé.

— Princess... istennőm... esedezem és imádkozom kegyedhez...

A princess incselkedve visszakapta a rózsát.

— Nem, még nem, mon chevalier... meg kell hallgatnom a másik szereplő szavát is. Nézzet ott áll a bus fiu a repkény alatt...

Feléje fordul.

— Nos mon ami, most kegyed következik!

A chevalier felállt, felvette kalapját és bosszusan hátrább húzódott.

A gárdista habozva mozdult meg, bátorlalan és bizonytalan hangon kezdte:

— Princess, érzem előre, elvesztettem a játékot, mert hisz kegyed játékot játszik velünk... elvesztettem és vele elveszett a boldogságom is, mert én nem tudok így... nem tudok szavakat cifrán és szép himesen összerakni... sohasem próbáltam... — zavartan elhallgatott, a princess szótlanul nézte és a piros rózsával játszott. — És félek, nagyon keserves figurát fogok mutatni, ha belekezek... kérem szépen, ne nevelsen ki, ha rosszul mondom... amit úgy be... egész a szívem tövéig érzek...

Zavartan babrált a vitézkötésén, nézte a prinsesst, a princess macskul nézett a szemébe.

— Princess, én nagyon, nagyon végtelenül szeretem kegyedet... úgy szeretem, mint senkit e világon... Én nem szeretek senkit sem... nincs is senkim, akit szerethetnék... se apám, se anyám... magam élek kint a földeimen... a pusztán...

E pillanatban halkan, sirósan szólni kezd a Kalampós Jóska cigány hegedűje a Gloriette felől. Előbb szólóban játszik pár takust, aztán csendes zümmögéssel belevág a banda:

„Mi fehérlik ott a sikon távolban...”

Nagy, nagy fájdalom reszket a halkan zengő és zokogó cigánymuzsikában.

A gárdista felkapja a fejét, — az arcán átragyog a fájós öröm, a két kezét a szívére szorítja, — lassankint egyre lázasabban kezd beszélni, egyre közelebb lép a princesshez, aki mozdulatlanul ült a padon.

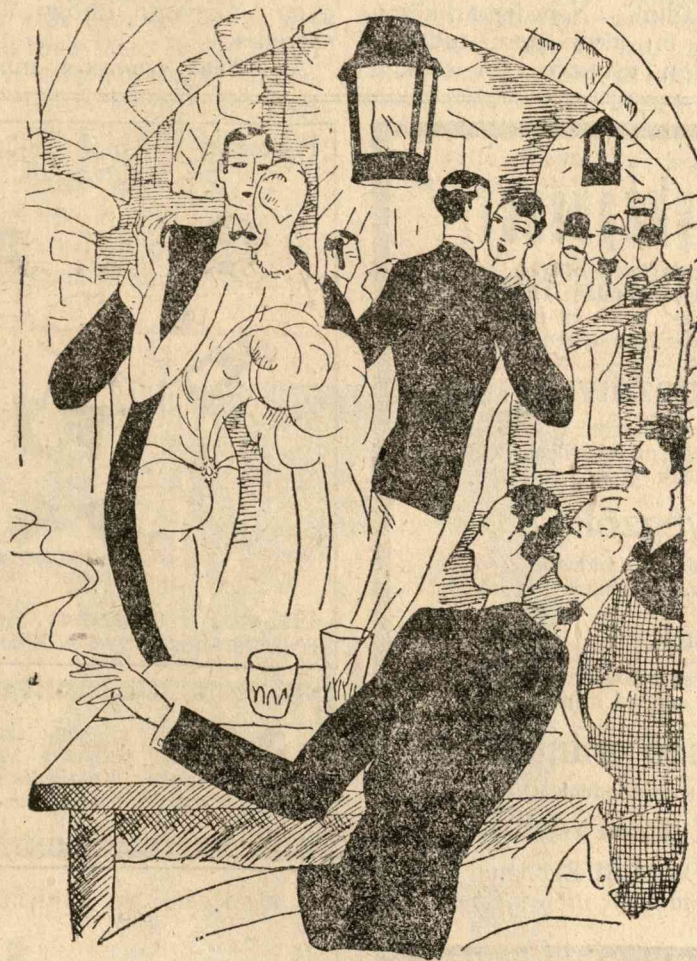
— Igen, a pusztán kint, princess... magam élek kint, és eddig csak azt imádtam egyedül... a pusztát, a mélabus füzest susogós meséivel az arany alkonyatban, a kis fehér kunyhókat nagy, bozontos nádfedelükkel, meg apró kicsi ablakaikkal... — kedvesen, kicsit gyerekesen elnevette magát — éppen úgy gubbasztanak ott az akác-fák alatt, mint a bűgözi manók nagy fejükkel és pislogó apró szemükkel... olyan szépek... — meg-

zavarodott — azaz igazában tán nem is szépek, de nekem szépségesen szépek, szebbek, mint egész Béts városa a nagy kőpalotáival... És az akác-fák gömbölyűek, mint a föld, és ragyognak az édes mézesillatu virágfűrtök tömegétől... képzelje el princess... az egész nagy, gömbölyű föld, ha mind csupa illat és méz és virág volna... ilyenek az akácok... És a remegő, fényes délibáb... óh százszor szebb városok és világok táncolnak ott nekünk, mint emez a nagy német paradicsom itt... és az a mi színházunk... princess, nekünk maga a jóságos Uristen játszik színházat... és a mi pásztoraink igazi pásztorok, száz és száz fehér birka közt ballagnak, mintha térgyig bárány-

felhőben járnának... És éjszakának setétjében, kint a messzimesszi rónán égnek a pásztortüzek, apró aranycsillagok, mint földre szállt égbolt... nem ilyen illumináció, mint ez itten... igaz, nem ilyen szép... csak valahogy szebb... százszor szebb! És a csöndben úgy szól a furulyaszó... úgy szól... úgy szól, — mint most a Jóska cigány hegedűje — hogy az emberbe a lélek elkezd könnyezni... — a hangja reszketni kezdett, elcsuklott és elhallgatott.

A princess némán, önfeledten figyelte a szavát, a gárdista már egészen mellette állt és összekulcsolt kézzel, izzó szemmel nézte a prinsesst.

— Csak ezeket szerettem eddig... a hegyes templomtornyát csengő-

ÉJFÉLI TÁNC A BÁRBAN

bongó harangjával és a hajnali harmatot, ami úgy tündökölt a zöld selyemfűves mezőn, mint ezek a gyémántos kövek a hajába, princess... És olyan könnyű, diadalos és fiatalos, boldog szeretés volt ez eddig, mert a puszta, a délibáb, az akácvirág, a mesélő fűzes, a kis manó házikók, a bárányfelhős pásztornép és a pástortűz furulyaszója és a harangcsengése, a harmatgyöngy, selyemrét, minden, minden ép úgy viszszeretett engemet, ahogy én szerettem. És most... nagyon, nagyon fáj és vérez a szívem, mert elfeledtem mind a régi, boldog, otthoni szerelmeimet, mert most csak téged szeretlek, gyönyörű szépségem, Uristen mosolygása, kék ég meleg kacagása te, csak téged imádlak... Nem ugyan könnyekkel, én sirni nem tudok... nem földön csuszva, én csak a

magasságos Istenuram előtt térdelenek... nem halódva, mert szerelmembe nem halni, de ölni akarok... Nem, én csak szeretlek és imádlak, úgy, ahogy az Isten belém adta, forrón és erősen és végtelenül, hogy a szívem dobog belé, mint a ménes kemény dobálása és a vérem forr és izzik, mint a nyári róza tüzes napsugarának égése és mindenem, úgy telve van csordultáig keserves édességgel, hogy nem bírom... nem bírom tovább!... Édes, szépséges hercegnőm, tündér hercegnőm... légy az enyém, örökre és mindig az enyém... adj nekem forró szívemért forró szívet, ölelésemért ölelést és csókomért csókot... tüzeset, fájdalommat, édeset... szeress te is tündérhercegnőm... szeress nagyon, nagyon, ahogy én téged szeretlek...

Az utolsó szavakat már egész

a princess hősziű vállára hajolva mondta forró, szinte brutális követelő őserővel... A cigánymuzsika halk, édes sirással kísérté. A princess behunyt szemmel, hátravetett fejjel hallgatta, meztelen fehér keble hullámozott... és most elhallgat a gárdista szava, halk descrescendóan elhallgat a hegedű... s a princess lassan felemeli jobb kezét és szinte öntudatlanul a gárdista elébe ejti a piros rózsát. Ez elkapja és vad erővel csókolja a gyenge szerelmes virágot.

A chevalier lehajtott fővel, lassan és nesztelenül huzódott vissza. Eltűnt a bokrok homályában.

A princess lassan megfogta a gárdista két kezét. A gárdista ráhajolt a behunyt szemű, hátrahajtott arcára és csókolta az ajkát... csókolta... csókolta...

— Vége. —

Fényképészet

42

portrait és intereuröknek.
Nagyítások minden kivitelben.
Képes lev. lapok és reklám
lev. lapok bármilyen minta után

Diapozitívek

vetítő reklámoknak ugyszintén
előadásoknak bármilyen beküldött
minta után. Elsőrangú festét.

Bélyegzők

és minden e szakmába vágó
munkák. Mindenemű javítások.

Klisék

bármilyen eljárásban. Marot fém-
címkék minden mennyiségben.

Himző minták

Sablonok és mindenféle hozzávalók.

D. Friedmann

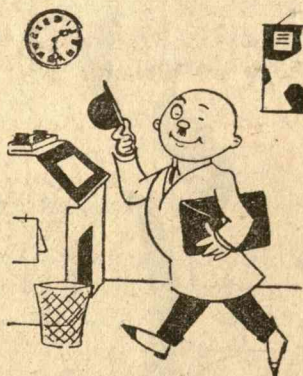
TIMIȘOARA III. Batthányi u. 2.
(Hunyadi ut sarok.)

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

izléses kivitelű nyomtatványokat
szállít pontos határidőre.

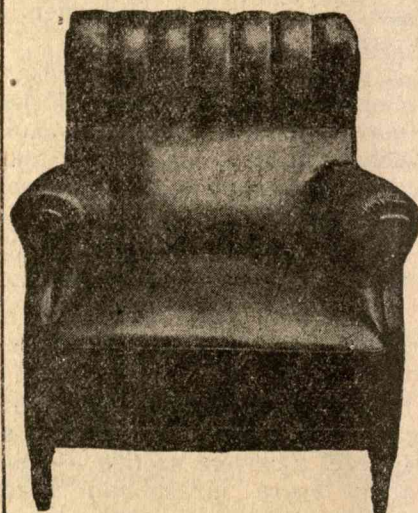
Pontosan járó órák, lelkiismeretes órajavítások. 25

Gács Ferenc órásnál,
Temesvár - Erzsébetváros, Király-tér 12.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Podrázky

Műbutorokárpitos speciális bőr-
butoroknál. 37.

TIMIȘOARA II. Iskola ucca 10. sz.
Telefon 206.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy-ut) 16 szám.

Németországi fehérneműszakember!

(28)

A reklám az üzlet lelke!

Kereskedők, iparosok, hirdessenek lapunkban!

BALBINÓ SELYEMINGE

— EREDETI KÉZIRAT —

I.

Szegény cipész lánya volt. Kis kunyhócskában laktak az erdő szélén. Sok határt bejárhatott az, aki Balbinónál szebb leányt látott. Olyan volt, mint a nyíló rózsza, ha mosolygott, az arca szebb volt a hajnalhasadásnál... hát még ha szebben öltözködött volna. Szegényes gyolcs ruha, kopottas, régi kendő volt az egész ruhája, pici lábát, melyen cipő még sosem volt, összeszurkálta a vad tövis és megfagyasztotta a tél hidege kis fapapucsán keresztül. Bár mindenki csodálta szépségét, hirdette jóságát, mégis boidogtalan volt. Mostohája — mert a szegény cipész még Balbinó kiskorában, hogy az első felesége meghalt, újra megházasodott és meggondolatlanul egy indulatos, gonosz asszony került feleségként a házhoz — mostohája, mondom, minden módon kiozta szegénykét, ha az egész napi fáradtságos munkája után álomra hajtotta fejét, úgy bizonyára két-háromszor felkeltette, hogy másnapra valami szükségteien dolgokra figyelmeztesse.

A helyzet tarthatatlan volt a leánykára nézve, el is határozta, hogy ott hagyja azt a házat, ahol csak szenvedésben volt része. Egy este, midőn már mindenki aludt, kinyitotta az ablakot, mert az ajtók zárva voltak és nesztelenül, mint egy kis pillangó, kirepült rajta a kis Balbinó.

És ment az erdőn keresztül, anélkül, hogy tudta volna merre és hová és dacára annak, hogy szabad volt, mégis fájt a szíve, mert félt a rossz emberektől és nem tudta, vajon talál-e mindjárt szolgálatot. Már hajnalodott, amikor kiért az erdőből és észre vette, hogy a kis patak partján egy öreg asszony áll — lehetett már száz éves is — és egy nagy kosár ruhát mos. Balbinó, aki nek a szíve még jobb volt, mint a szépsége, nagyon meglepődött, hogy egy ilyen nagyon öreg asszony olyan nehéz munkát végez és mikor odaért mellé, rögtön felajánlotta, hogy majd ő kimossa a ruhát és ha készen lesz, haza is fogja vinni.

Alig, hogy ezt kimondta, nem ál-

lott többé előtte az öreg asszony, hanem egy királynői alak, aki bibor selyem ruhájában szebb volt, mint egy májusi reggel. A valóságban pedig több, mint egy királynő, mert ő a jóság tündére volt.

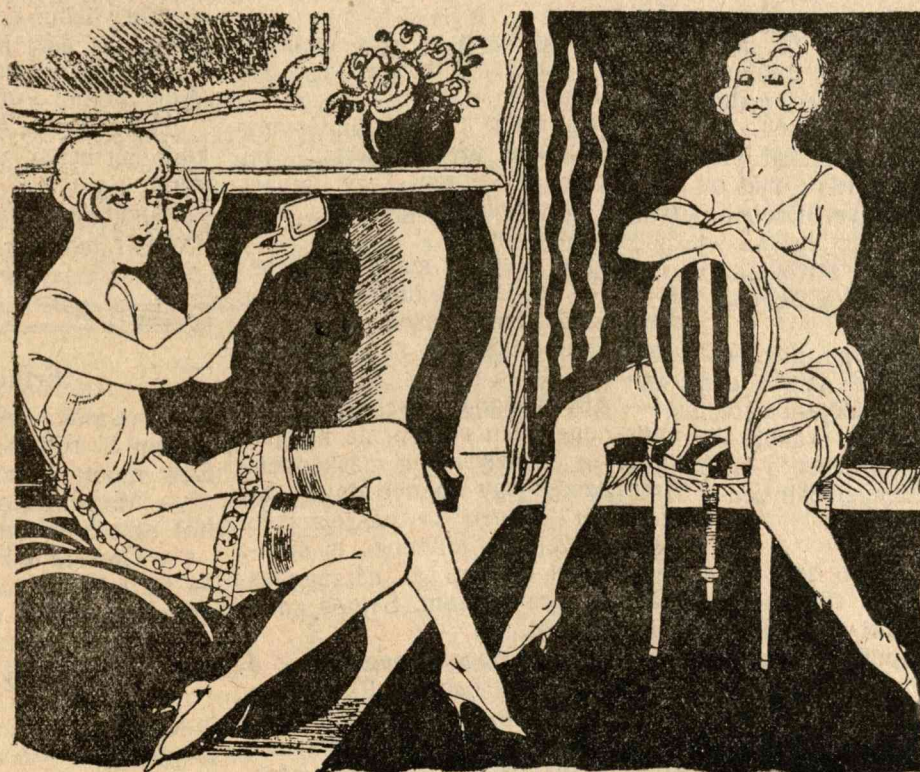
— Balbinó, mondá a tündér, sokat hallottam a te jóságodról és most látom, hogy nem hazudtak azok, akik dicsérték. Meg is foglak érte jutalmazni. Vedd ezt az inget és öltsd magadra, mindig fehér marad mint a hó, ameddig ezt a tesceden viseled, gazdag, boldog és szerencsés leszel, de ha egyszer is leteszed magadról, szerencsétlenebb leszel mint eddig voltál.

Balbinó, még fel sem ocsudott álmélkodásából, már egyedül volt... a jóság tündér már elrepült arany felhő szárnyon.

Alig várta, hogy este legyen, hogy az inget felvehesse, mert amíg világos volt, azt semmi szín alatt sem tette volna. Este lett. A kíváncsi mádárkák csodálkozva nézték hófehér keblét, rózsás testét, amint Balbinó sietve vette magára a habkönnyű selyem ingecskét.

II.

A föld egyik sarkától a másikig

VETÉLYTÁRSNŐK

nem beszéltek másról, mint arról a fiatal hölgyről, aki a legszebb, leggazdagabb és legirigylésre méltóbb volt az összes halandók között, több palotája volt, mint a leggazdagabb főurnak és ha drágakövekkel disztett selyemruhájában kikocsizott — aranyos hintóját nyolc fehér ló huzta — minden szem utána nézett. Ágya selyem és csipkefüggönyökkel volt betakarva és láthatatlan zenekarok andalították csendes álomra. Ébredésekor még a legborultabb időben is napsugár ragyogott fejedelmi szobájában.

Mindezen boldogság közepett is nem ezekben találta legnagyobb örömet, hanem abban, ha a szegényekkel jól tehetett. Annyi ajándékot osztott szét, hogy bizonyára tönkre ment volna, ha a vagyona nem kiemerithetetlen. Még a gonosz mostoháját is, aki ütötte, verte és apját, a szegény cipészt, aki ezt elnézte, még azokat is gazdaggá, nagy urasággá tette. Nem volt kívánságuk amit, ne teljesített volna. Mindenki szerette és dicsérte. Közbe jött egy dolog, ami azután boldogságát megkoronázta.

Abba a városba, ahol leggyakrabban tartózkodott, keresztülutazott nagy kíséretével együtt egy ifju, délcég fejedelem. Meghallotta Balbinó hírét és nagy hódolattal felkereste. Alig látta, már is megszerette és midőn megtudta, hogy szerelme viszonoztatik, mi sem állotta útját a két fiatal szív boldog egyesülésének. Örömmámorban uszott az egész ország és mindenki tiszta szívből kívánt tovább is igazi boldogságot az ifju párnak.

Leirhatatlan az a pompa, ami az esküvőjükkel járt... és midőn az ifju herceg felesége hálószobájába lépett, letérdelve előtte, csókokkal halmozta el annak pici kezét, a láthatatlan zenekar mennyei dalt zengett ennek halk kíséretével.

III.

A favágó mester, aki mindennap kapatos volt, egy napon, midőn a szokottnál is jobban be volt rugva, nyers hangon kiáltott: Na, melyik bolond ember vagy asszony csinálta ezt a farakást, fogadok, hogy valami ostoba volt. Az igaz, hogy a farakás nem volt valami ügyesen megcsinálva. A két ember mentegetődzött és megígérte, hogy legközelebb jobban fogják megcsinálni. De az iszákos ember nem is hallgatott rájuk és a többi favágó gunyakacaja közt hangos szidalmakkal kergette el a

szegény embert és az asszonyt...

Azóta sok idő telt el. Balbinó annyi dicsőség után most sokkal szerencsétlenebb lett, mint volt atyjánál, a facipő csinálónak kunyhójában. Milyen sajnálatra méltó állapotban volt szegény. Rongyokba burkolva bolyongott a férjével. Nem volt egy szalmaviskó, ahol a fejüket nyugalomra hajthatták volna. A forrás víz volt italuk, erdei gyökér az eledelük. Férje legalább vadat keríthetett volna az erdőkben, ha lett volna fegyvere. Csak néha jutott egy kis darab száraz kenyér valamelyik favágó nagylelkűségéből. Sokszor az éhhalálhoz voltak közel. És bizonyára már régen levetették volna magukat valamelyik szikláról, ha nem lett volna meg az a vigaszuk, hogy éjjel, gyepályon fekvé, egymás karjaiban és egymást csókolva fognak aludni. A felébredés azonban mindig szomorú volt.

Azon napon, amelyen a kegyetlen favágó elűzte őket, egy pataktól kereszttúltört erdei tisztásra jutottak vándorlásuk közben. Leültek a fűbe és a ferj fáradtságától elgyengülve, rögtön elaludt, míg Balbinó fejét kezére támasztva, főrrő könnyekben tört ki.

— Magad vagy az oka mindennek! — hallatszott hirtelen egy haragos hang.

Aki így szólt, a fiatal tündér volt, aki Balbinónak az inget adta és aki most pompázva, mint egy juliusi reggel, állt mellette biborpiros bársony köntösben.

— Igen, elvetted méltó büntetésed, — folytatta a tündér. — Nem megparancsoltam neked, hogy az inget, amelyet adtam, sohasem vedd le?

— Ah, jóságos asszony! Igaz, hogy engedetlen voltam, de ki lett volna az én helyemben másképpen. Azt hiszed, hogy könnyű dolog az ujdonsült férjnek a nászéjszakán ellenállni? De különben is szándékom volt másnap a nászéjszaka után azt ujra felvenni. Sajnos, már nem találtam.

— Elrepült, joggal megütközve a te szemérmelenségeden. És én nem is fogom neked azt visszaadni.

— Ah, hogy megbántam én már azt? De akkor nem tehettem mást.

— Igérd meg legalább, hogyha az inget ismét visszaadom, többé sohasem vedd le.

— Hogy ígérhetném én azt meg? Igaz, hogy nagy nyomorban vagyok. Az utszéli koldusok, akik a hideg télnek ki vannak téve, semmivel sem szánalomraméltóbbak nálam. De gon-

dold csak meg: Nincs e joga a férjemnek személyemtől minden örömet követelni, amit neki csak nyújthatok? És nem e kötelességem, — még, ha magamnak nem is volna az gyönyör — az ő forró gyöngéd-ségét meg nem akadályozni egy ostoba lepel által?

A tündér nem is bosszankodva nagyon, alig tarthatott vissza egy mosolyt.

— Ugy látszik, — szólt — hogy az asszonyoknak különös élvezetük telik abban, ha mindent levethetnek magukról. Nos hát, én megbocsátok neked.

— Ime, visszaadom az ingedet — itt van! — visszaadom a gazdagságot, hírt, szerencsét, de csak azzal a kikötéssel, hogyha már éjjel le is veded az inget, legalább reggel hordani fogod. Remélem, nem követelek sokat.

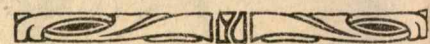
— Köszönöm, jóságos tündér nagylelkűségedet és ígérem, hogy törekedni fogok, hogy nagyon sokszor ne kelljen szavaidhoz hűtlen lenni.

A tündér kacagni kezdett, azután, mint egy légből röpködő, aranyos felhő, eltűnt. Másnap reggel ismét régi helyükön, pompás ágyukban, pompa és fény között ébredtek fel. Távolról valami buja dal szállt feléjük, valami forró szerelmi ének.

És az ing? Az ágy lábánál feküdt hófehéren, mintha várna valamire.

Vajjon sokat fogja-e még Balbinó levetni?...

K. A.

Érthetetlen.

Kohn már vagy tíz éve jár ugyanabban a ruhában a hivatalában. Egy napon részöl a főnök:

— Mondja Kohn ur, hogy járhat egy ilyen vacak rongyban?

— Grossartig! — mondja Kohn — tíz évig jó volt, most egyszerre vacak rongy?

— Az ok.

Móricka hiányzott egy napig az iskolából.

— Hol voltál? — kérdezi a tanító.

— A nővérem esküvője volt — feleli Móricka.

— Szóval az esküvőn voltál?

— Nem, — mondja a kis Móricka — hanem míg ő esküdött, én a két gyereket sétálni vittem.

DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Nem lesz érdektelen leírni egy ilyen római Lupanarnak berendezését és szokásait... Mindenek előtt tudnunk kell, hogy minden örömlánynak aranyozott lószőrparókát kellett viselni megkülönböztetésül a tisztes asszonyoktól, akiknek általánosan fekete hajuk volt. Tudnunk kell továbbá, hogy a Lupanarokban legalább annyi fiú áll készen szolgálattételre, mint amennyi lány. Maga a ház úgy volt építve, hogy hosszú folyosókról jobbra és balra többekévesbbé díszesebb szobák nyíltak, a falakon obscén képekkel és faragványokkal. Az ajtón egy tábla volt, amelynek egyik oldalán az ott tartózkodó leány vagy fiú neve állt és neve alatt használati díjának a száma volt. Ha vendég lépte át az ajtó küszöbét, a táblát megfordították és olvasható volt a felírás: „Ocupata”. Elfoglalva. Kissé jobb Lupanarnak jelentékeny személyzete is volt: Ancillea ornatrices: az öltöztetők, a ruhatisztítók, az arcfestők. Aquariolli: frissítő-hordozók, Bacario: kis rabszolga, aki mosdó vizet hoz és megmosta az embereket. Villicus: az üzlet megköthetője, az alkusz és jó tanácsadó... Ha friss anyag: leány, vagy fiú került a Lupanarba, első feláldoztatását mindig ünnepélyességgel végezték és szobájának ajtaja biborral volt övezve... Martial, Catullus és Petronius írtak e borzalmas gyalázatosságokról, amelyek közül csak egyet említenek meg, hogy a 10—12 éves fiugyermekeket a szeretkezés céljaira kiherélték és csak Domitian császár adott ki rendeletet a megférfiatlanítás ellen, de ez sem járt sok eredménnyel.

Juvenalnak maradt egy feljegyzése Messalináról, Britanicus kedveséről, hogy mi módon használta a római társadalom a Lupanarokat: „Amint észre vette, hogy a császár álomba merült, fölemelkedett mellőle a császári szájha, — akinek volt bátorsága szennyes matrácát a caesar ágya mellé huzni — és egyetlen rabszolgánőt intett maga mellé. Holló fekete haját paróka alá rejtí és sietve halad a leglátogatottabb bordélyházba. Készen áll már részére a szoba, melynek ajtajára a Lysisca árnevet írták föl és ő meztelenül, csak nyakát és arcát borítja arannyal átszőtt fátyolába, adja oda a

testét az, aki téged is magán hordott, nemes Britanicus. Csábító magatartással fogadja a belépőt, visszautasítja a felajánlott élvezetdíjját és minden asszonyok legutálatosabbja még az éj folyamán a férfiak megszámlálhatatlan sokaságát engedi magára. Hajnalban, mikor már a bordélyos minden leányát hazaereszti, utoljára távozik, teste veriték az izgalmaktól, arca a lámpa kormától fekete, szemei tompán révedeznek maga elé, elgyengülve minden részében, de még mindig ki nem elégülve. Így tér haza és császári ura ágyába így vitte be a bordélyos minden szennyét”.

Ilyen képet ad Juvenál a bordélyos használatáról. A fürdők, amelyek használatát keletől vették a rómaiak és amelyek közül a legegyszerűbb is nagy kényelemmel, de legtöbbször nagy fényűzéssel volt berendezve a tikos szeretkezést szolgálták. A rómaiak hipokrizisére semmi sem vet gyönyörűbb világot, minthogy a Róma belső területén volt 800 fürdő közül délután 3 órától fogva a rabszolgák és egyéb kísérő személyzet egész raja ácsorgott, akik előkelő patriciusok lányait kísérték a fürdőkhoz, miután nem illett, hogy ezek egyedül járjanak az uccán, — hátha valaki illetlen szavakkal találna közeledni hozzájuk — és miután az előkelő lányok a fürdőben kikéjelegték magukat, ismét a szolgaszemélyzet kísérte őket haza, nehogy a patriciusok szemérme valami szó révén csorbát szenvedjen.

A fürdőzők minden kívánságukat kielégíthették az élvezetek terén, csak a fürdőmestereknek kellett szólni, akik részben a jelentkezőkből, részben e célra készen tartott személyzetből mindenkinek a kívánságát kielégítették. Nők kívántak férfiakat, vagy nőket; férfiak nőket, vagy férfiakat és mindkét nembeliek serdülő ifjakat. Az állati fajtalankodás terén ekkor és itt a rómaiaknál lépett fel tömegesen az emberi szájaknak nemi célokra való használata s ez undorító kéjelgés olyan általános lett, hogy nőket, férfiakat, gyermekeket külön e célra tanították be, aki köztük nyelvének használatában különösen kitűnt, azt drágán fizették, az ilyen nőket fellatrices-eknek, a

férfiakat pedig fellatores-eknek nevezték. Egy ismeretlen írótól maradt fenn e mondás, a Vesztazüzekhez intézve: „Vénusz istennő nemes ivadéka nem fogtok érintetlen ajkakat találni, amelyek az imát isteneikhez elszármaztassák”... Egy híres római kurtizánhoz egy epés satirikus az epigrammát így írta: „Senki ember fia, senki az egész városban nem dicsekedhetik Thais kegyeivel. Holott sokan kívánták, sokan utána vetették magukat... Nos, kérem, miért ilyen szűzies, Thais? ... Mert a nyelve nem az...”

*

Ne kövessük tovább a római és görög szerelmet, hanem inkább térjünk át röviden a mai kor állapotára, röviden az ugynévezett egész civilizált világ szerelmi életét, helyesebben prostitúcióját megismertük, maguk a társadalmi alapok ma is ugyanazok mindenütt. A mai világban és a mai társadalomban is éppen úgy el van terjedve a prostitúció, mint a régi korban volt — csak most valamivel jobban markirozzák!

Minden országban megszámlálhatatlan bordélyházak vannak és a kéjnéket most is három osztályba sorozzák, mint az ókori Görögországban. Vannak a bordélyházak, a magánbárcások és a futó-bárcások. A bordélyháziak ugyszólván emberi jogaikban is korlátozva vannak. Egész éjjel 4 óráig, — ha kell még tovább is — fent maradnak és minden vendéget válogatás nélkül kötelesek fogadni. Délelőtt alusznak, ebédre, vagy ha a rendelő orvos jön, fölkelnek, azon mód megebédelnek és visszafeküdnek aludni. Délután 5—6 óra tájban felkelnek, akkor fürdenek, esetleg kimenőt kapnak néhány órára, de 9 órára már mind odahaza tartoznak lenni. Egy éjszaka átlag 5—10-szer adja oda magát, közben isznak mindenféle szeszes italt, feketekávé és cigarettáznak. El lehet képzelni, mennyire összeromlik a szervezetük. És ha ki akar szabadulni ebből a posványból, akkor sem szabadulhat, mert tartozik a bordélyosnénak.

(Folytatjuk.)

Az ártatlan monokli

— Irta: Kóró Pál. —

Ella asszony meg nem értett asszonynak nevezte magát. Tulajdonképpen ő volt az, aki nem értette meg az urát és azért azt hitte, hogy őt nem értik meg. Mert az ura reggeltől estig ott görnyedt vállalatának irodájában, hogy mentől több pénzt keressen és annak segítségével Ella asszonyt az élet minden kényelmével ellássa. Lakásuk gyönyörű volt, cselédségük számos volt, életstandardjuk előkelőnek volt nevezhető, Ella asszonynak bősegben voltak selymei, csipkéi, bundái, nyáron éjszakai, télen délen töltött egy két hónapot. Azonban talán éppen ez a tulságos elkényeztetés volt a baj. Ella asszony tulságosan egyedülinek érezte magát. Mindehhez az elkényeztetéshez még az kellett volna neki, hogy férje folyton körülötte legyen, hogy szavaival becézze, hogy cirógassa, ölelje, csókolja. Nem gondolt arra, hogyha ura idejét ezekre pazarolta volna, akkor nem tud annyit keresni, hogy neki a nagy kényelmet és az uri életmódot biztosítsa.

Azért gondolta magát Ella asszony meg nem értett asszonynak.

Most is éppen meg nem értett voltán gondolkodott, amint az esti korzóról hazafelé igyekezett.

Hogy rövidebbre fogja az utját, a folyó partján haladt a fasorban. A fák sűrű lombjának árnyékát a vilamos lámpák nem tudták eloszlatni és úgy néztek ki, mintha villogó szentjánosbogárkák volnának. A hold még csak felkelőben volt. Éppen hogy kidugta gömbölyű koronáját a horizont peremére és önkéntelenül a gyermekre emlékeztetett, amely kíváncsi fejével hirtelen csak felbukkan valamely deszkakerítés fölött.

Ella asszonyt elfogta az ábrándozás. Közben mindenféle női csebecsétől és piperétől terhes ezüst ridiküljét hanyagul lóbálta a kezében.

Jaj, azt pedig kár volt megtenni. A ridikül tartó láncának egyit szeme már régebben meglazulhatott, mert egyszerre csak kibomlott a helyéről, a lánc ketté vált, a ridikül pedig hirtelen kicsuszott Ella asszony karcsu ujjai közül és nagy puffással a földre esett.

Még tudására sem ébredt annak, ami vele történt, amikor a következő pillanatban, mintha a földből pattant volna elő, egy fiatalember

egyenesegett ki előtte és udvariasan feléje nyujtotta a ridikült.

— Köszönöm, — mondta Ella asszony és tovasietett.

Annyi ideje azonban még volt, hogy lássa a fiatalembernek barna arcát és huncut szemét. Ezek egyiken szemtelenül, hódító, bódító ott csillogott a monokli.

Ella asszony már messzi járt, amikor eszibe jutott, hogy meg se köszönte a szivességet. Annyira zavarba hozta a váratlan találkozás.

Másnap azonban újra csak ott járt a folyóparton.

És amikor egyszerre csak karcsu, elegáns fiatalembert látott magával szembe jönni, akinek a szemén huncutul ott csillogott a monokli, csak akkor jutott eszébe, mintha valamely öntudatalatti ösztön hajtotta volna ide.

A fiatalember anélkül, hogy sétájában csak egy pillanatra is megállt volna, tiszteletteljesen megemelte a kalapját. Ella asszony pedig némán bólintott fejével.

Másnap, harmadnap ismét találkoztak.

És amint az már megszokott történni, egy nap végre megismerkedtek. Ettől fogva aztán naponta találkoztak a folyó partján.

Ezek voltak Ella asszony legkellemesebb órái.

Ilyenkor nem gondolt arra, hogy odahaza reggel a férje elmegy a gyárba anélkül, hogy őt egy forró csókkal felébresztené. Nem jutott eszébe, hogy délben megjön az ura, megebédelt sebtiben és siet vissza. Nem töprenkedett azon, hogy este, mikor a férje a gyárból kijön, előbb elsiet a kaszinóba, ahol cimborái társaságában megiszik egy pohár sört, hazajön, megvacsorázik, utána nem cseveg a feleségével, hanem elolvassa az újságokat, mert jobban érdekli, mint a felesége, utána pedig betér a közös hálószobába. Hiszen a hálószobában olykor rákerül a sor a szerelemre is. De ez is csak olyan sablonos, kötelességszerű. Ella asszony szinte azt hiszi, hogy azon az előjegyzési naptáron, amelyre férje felírta minden teendőjét előre, bizonyos napokra elő van írva:

— Este negyed tizenegyől féltizenegyk: ölelni a feleségemet.

Mindezekre, amelyek máskor egyre

foglalkoztatták, Ella asszony nem gondolt olyankor, amikor sétált a folyó partján Hartmann Egonnal.

Hartmann Egon volt ugyanis a neve az ifjunak, aki esténként együtt sétált a folyóparti fasorban Ella asszonnyal.

Ella asszony, a meg nem értett asszonyból lassankint kezdett megértett asszonnyá lenni. Tudniillik Hartmann Egon értette őt meg. És amilyen naivak a meg nem értett asszonyok, Ella asszony is hamarosan arra a meggyőződésre ébredett, hogy az egek ura egyenesen az ő számára teremtette Hartmann Egont.

A történet most már kezdett igen egyszerűvé válni. Hartmann Egon nem csinált belőle titkot, hogy szereti Ella asszonyt. Ella asszony pedig úgy érezte, hogy lehetetlen ezt a nagy szereimet visszautasítani. Így aztán nem nehéz kitalálni, hogy amikor egy szép napon Hartmann Egon arra kérte Ella asszonyt, hogy fogadja a lakásán, az asszony nem tudott nemmel válaszolni.

— Nem bánom, jöjjön el délután öt órakor.

— Holnap?

— Holnap.

És Egon a megbeszélte órában pontosan ott volt. Ella asszony kis sé elfogultan fogadta. Nem is csuda, hiszen először történt, hogy férje távollétében és annak tudta nélkül férfitárogatót fogadott.

Azonban Egon beszéde hamarosan elfeledtette vele elfogódottságát. Barátságosan, bizalmasan csevegtek és szinte elfeledték az idő repülését. Nem is vették észre, hogy hat óra is régen elmúlt. Hogy is vették volna észre, hiszen Hartmann Egon éppen most vetette magát térdre Ella asszony előtt, átölelte annak lábait és forrón sóhajtozott:

Asszonyom, ó, ha tudná, hogy mennyire epedek önért! Ha tudná, hogy milyen forrón, milyen nagyon szeretem.

És fejét alázattal hajtotta a nő ölébe.

A csillogó monokli, melyet sohasem tett le, ebben a pillanatban kiesett a szeméből és csengve-pengve hullott a parkettre.

— Átkozott üvegje, — gondolta magában Hartmann Egon — most kell neki leesnie, hogy elrontsa leghatásosabb jelenetemet.

És utána nyult a monoklinak s mert nem tudott vele hamarosan mit kezdeni, hátranyult és odatette a fotelbe, amelyen még az imént ült s melyből térdre ereszkedett.

Nehéz volt most már visszazökkeni az előbbi érzelmes hangulatba, de Hartmann Egon feltette magában, hogy állhatatosan kitart.

Térdelve maradt Ella asszony előtt. Ujra átkarolta lábait, úgy nézett föl reá, ahogy a hívő az oltárképre néz.

— Amióta önt megismertem, asszonyom, életemnek csak azóta van tartalma.

És beszélt, beszélt. Ella asszony pedig minden szavánál egyre jobban érezte, hogy ezért a fiatalemberért, aki őt egyedüliségéből szabápitotta ki, mindent, de mindent tudna feláldozni. Kezével lágyan, szeretettel simította meg a haját és éppen le akart hajolni, hogy a csókért könyörgőnek teljesítse alázatos kérését, amikor odakint megszólalt a csengő, majd nehéz léptek hallatszóttak a folyosó felől.

— Jaj, a férjem, — ugrott fel Ella asszony olyan hirtelen, hogy a térdeplő és lábait átfogó Hartmann Egon hirtelen hanyatvágódott.

Nagyon komikus volt, amint úgy elterült ott, akár a béka és Ella asszonynak önkéntelenül is mosolyra görbült az ajka. De csak egy pillanatra, mert a következő percben már arra gondolt, hogy Hartmann Egonnak azonnal el kell tűnnie és pedig úgy, hogy férje ne vegye észre.

— Hamar, hamar, itt menjen ki az ebédlőn át a folyosóra és aztán sietve távozzon a házból.

— De holnap találkozunk a folyóparton? — kérdezte Hartmann Egon, miközben feltápázkodott.

— Igen, igen, — mondta gyorsan az asszony és már tuszkolta kifelé vendégét.

Alig volt annyi ideje, hogy a kezével végigsimítson az arcán, mikor belépett a férje. Jó estét kívánt és leült az egyik fotelbe.

Ugyanabban a pillanatban pattanás hallatszott, mint mikor üveg törik ketté. Ella asszony férje azonban, mintha nem is hallotta volna ezt, mert akkorára már kihuzta zsebéből az ujságot és buzgón olvasott benne. Egyszerre csak megszólalt:

— Érdekes hír van itt a lapban. A berlini rendőrség egy Hartmann Egon nevű fiatalembert keres, aki beutazza a kisebb városokat és megszarolja az utjába kerülő asszonyokat. Rendszerint megismerkedik egy-egy asszonnyal, szerelmet vall neki, magába bolondítja és aztán egyszerre csak azzal áll elő, hogy pénzt követel és azzal fenyegetődik, ha azt nem kapja meg, mindent elárul

a férjének. Rendszerint sikerül neki ez a manőver. Egy ilyen megszarolt asszonynak a férje azonban rájött a dologra és feljelentést tett, melynek alapján Hartmann Egont most körözik.

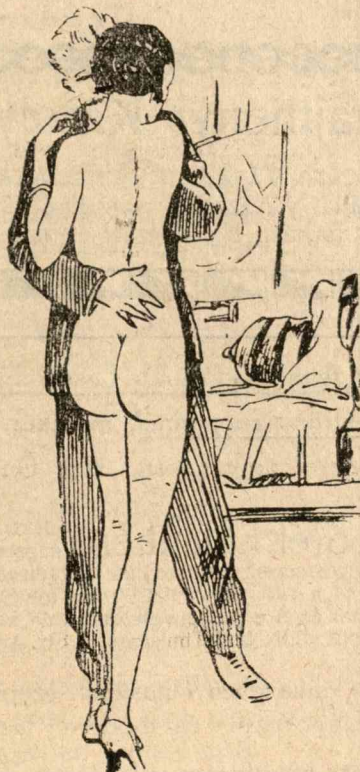
Teljesen közönyös hangon mondta ezt a férfi. Pedig máskor sohasem beszélt arról, ami az ujságban állott. Ella asszony meg majdnem sóbálvánnyá meredve hallgatta. Talán megtudta a titkos találkozást és kinyomozta a férfi nevét és most kapóra jött neki ez az ujsághír?

Azonban a férfi nem hagyott neki sok időt a töprengésre. Zsebbe tette az ujságot és nyugodt hangon szólt:

— Légy szives, Ella, csengess a személyzetnek, hogy tálaljanak.

Ella asszony egész este remegett. Azonban mégis sikerült erőt venni magán. A férfi megint keveset beszélt és vacsora után megint olvasott, mint rendesen.

Azonban annyi bizonyos, hogy Hartmann Egon másnap hiába várakozott a folyóparti sétányon.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
der és szelővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timisoara. Mehala**

(villamosmegálló.)

„Covay”

mérték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérmeműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási
szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új
valamint javítási munkákat a leg-
olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárváros, Buziási ut 1.

Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szereshetők
be lapunk szerkesztősége révén

„Tries” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajbbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll fel-
sítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Férfiruhák, kosztümök, selyem- és bár-
sonyruhak vegytisztítása (száraz uton)
valamint festés pontosan minta után.

Müller Péter

vegytisztító intézele

Timișoara. — Telefon: 529 és 1037.

Bármilyen kofta kell önnek,
legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállit. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében Francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után

Olvasóink figyelmébe!!

Miként régebbi számainkban bejelentettük, lapunk a 28 oldalas számok megjelenését tovább folytatja és minden második számunk

28 oldalon illusztrálva

jelenik meg. A 28 oldalas illusztrált számok ára változatlan, mert olvasóinkkal szemben minden törekvünk az, hogy jó, tartalmas és főleg olcsó lapot adjunk hétről-hétre, hogy így is kifejezésre juttassuk lapunk nagy népszerűségét. Tekintve, hogy a

28 oldalas illusztrált számokat

olvasóink általános örömmel fogadták, ami érthető is, mert nem csak több szöveg fér a lapba, hanem emellett 4-5 oldalas illusztrációt is talál benne az olvasó, ezeket a számokat később állandósítani fogjuk. Felhívjuk egyúttal olvasóink figyelmét

A férfivérü asszony

című új regényünkre, mely mostani számainkban kezdődik. A regény szerzője Sanroli Cador, elismert és jónevű francia színműíró, aki ezt a regényét kizárólag lapunk részére írta. A férfivérü asszony egy igazi párisi, hamisíthatatlan francia regény. Minden sora, betűje lüktet az izgalmas cselekménytől s már az első rész elolvasása meggyőzi az olvasót arról, hogy a regény folytatásainak megjelenését érdemes figyelemmel kísérni.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkarmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

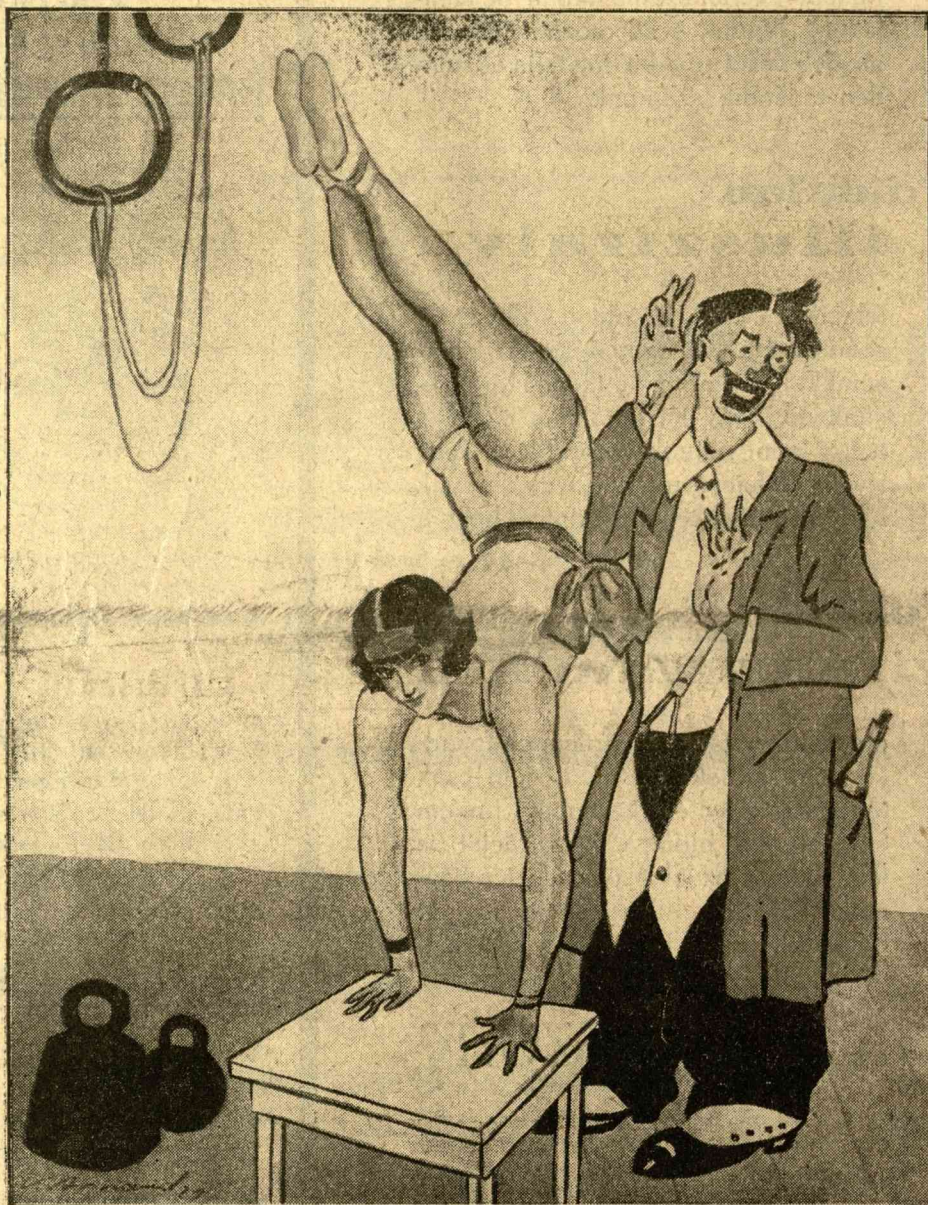
Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Légtornász